

KURT MAHR

Galaktické drogy

Knihovnička Perry Rhodan 43

Přeložil Jaroslav Kuťák

Mladý, poměrně urostlý důstojník se zastavil před Perrym Rhodanem a pozdravil.

„Jsem vám k dispozici, pane," hlásil stručně.

Rhodan odvětil na pozdrav a přikývl.

„Posaďte se, Tiffe!"

Tiff - Julian Tiffior, důstojník pozemské flotily - poslechl. Když mu Rhodan říkal Tiffe, pokaždé se něco dělo. Posadil se a přelétl pohledem obrazovky velínu. Zamyšleně se zahleděl na hvězdné seskupení M 13 a na torpédovitý korpus lodi GANYMED, která provázela jejich TITAN ve vzdálenosti několika kilometrů.

„Naše situace je mizerná!" řekl Rhodan a vyhrkl to tak prudce, až se Tiff lekl. „Převzali jsme osm set mužů čerstvé posádky a máme na palubě strukturální kompenzátor. S patnácti sty muži bychom byli široko daleko nejsilnější lodí vesmí-

ru. Ale kromě těch osmi set tu máme ještě sedm set nemocných.

Někdo neznámý nám sedí v zádech a chce mi vzít vzduch k dýchání. Dokud nebudeme vědět, kdo tohle je a kde ho najdeme, nemůžeme proti němu podniknout nic jiného, než jen sestřelovat lodě robotů, které proti nám posílá."

Rhodan zvedl hlavu a zahleděl se Tiffovi do očí: „Tiffe, upřímně! Co byste dělal na mém místě?"

Tiff byl otázkou natolik překvapen, že mu spadla čelist a lista zůstala otevřená. Rhodan, všemocný Rhodan se ptal svého nejmladšího poručíka na radu!

Ale neváhal dlouho a začal rekapitulovat: „Smůlu jsme začali mít na planetě Honur, oběžnici slunce Thatrel. Domorodci inteligentní, ale primitivní. Zcela apatičtí, původně arkonidští osídlenci z raných časů expanze."

Rhodan mu pozorně naslouchal, jako by příběh zmíněné planety slyšel poprvé.

„Honur je zakázaný svět," pokračoval Tiff. „Celá planeta je jedinou pastí na kosmické lodě. Leží tam stovky vybrakovaných vraků z dřívějších časů.

Proč?

Protože tam žijí malí, přítulní medvídci, kteří kolem sebe šíří nervový plyn. Infikovaní lidé podlehnou smrtící euforii, zapomínají jíst a pít, jenom tančí a zpívají. Mění se v usměvavé idioty, kteří zvolna umírají vyčerpáním.

TITAN přistál na Honuru, protože nám to někdo poradil. Ale kdo? Arkonidanka Thora, to jistě, ale ona si na to nevzpomíná!

Posádce TITANU se vedlo podobně, jako posádkám všech ostatních lodí, které tam přistály. Ušetřeno zůstalo jenom pět osob - vy, pane, Arkonidan Crest, mutanti Cucky a Sengu, a

Já.

V nejkritičtější chvíli proti TITANU zaútočila cizí loď, jejíž posádkou byli roboti. Její útok jsme odrazili a vám, pane,

se podařilo odstartovat s TITANEM a opustit Honur- Pak nás pronásledovaly flotily neznámých lodí. Ubránili jsme se jim a zavolali na pomoc GANYMED, který nám pak pomohl se jich zbavit.

To je celé, že?"

Rhodan zamyšleně přikývl a slabě se pousmál. „Jen klidně pokračujte!"

Tiff pokrčil rameny.

, „Takže celá ta záležitost s Honurem se zdá být nějaká divná. Thora netuší, kdo jí poradil. Jsem si jist, žeji někdo telepaticky ovlivnil. Buď náš protivník, anebo nějaký jeho agent.

Posádka TITANU se podle plánu otrávila, a kdybychom se dílem náhody nezachránili, TITAN by se stal lehkou kořistí. My jsme se však ubránili a protivník musel doznat porážku."

Rhodan pokýval hlavou.

„Ano. A co byste mi radil?"

„Našeho nepřítele neznáme. Dosud jsme viděli jenom jeho roboty. Z nějakého důvodu nás chce zničit. Pokud se mu chceme ubránit, musíme vědět, kde ho najít.

Jediným místem, kde jsme se s ním dostali do styku prostřednictvím robotů, byla planeta Honur. Jsem si jist, že jeho stopu najdeme buď tam, anebo nikde!"

Rhodan zůstal ještě chvíli němě sedět. Pak prudce vstal. Tiff se zvedl spolu s ním. Rhodan mu ztěžka položil ruku na rameno.

„Víte, Tiffe..., občas mi udělá dobře, když si poslechnu názory někoho jiného. Kdybych si vás neposlechl, pořád bych pochyboval, zda se máme obrátit o pomoc na Arkon, nebo jestli se do toho nemáme pustit i sami. Ale vy jste mi pomohl."

Tiff se zatvářil vážně, ale šťastně. Rhodan sundal ruku z jeho ramene a usmál se.

„Ale nikomu se nesvěřujte. Má autorita by mohla utrpět."

„Samozřejmě že ne, pane!" odvětil v pozoru Tiff.

Rhodan mávl rukou.

„To byl žert, Tiffe! Zatím převezmete místo druhého pilota. Osm set nováčků musí být vyškoleny. Prozatím zůstaneme tady. Počítám, že bychom mohli vyrazit za nějakých osm, deset dní.“

Tiff zatím ztratil něco ze své plachosti.

„Jako druhý pilot, pane,“ řekl s úsměvem, „bych měl vědět, kam poletíme.“

„Copak jste mi to sám neřekl? Pochopitelně že na Honur!“

^ A ^

TITAN byl obrovskou lodí. Měl tvar koule o průměru patnácti set metrů. Svět sám pro sebe, vybavený všemi vymoženostmi nejmodernější válečné a kosmické techniky.

Zatímco ve velínu rozmlouval Rhodan s Tifflorem, o několik pater níž se lékaři dohadovali o záhadě, které padlo za obět' sedm set mužů posádky.

Šéfem komise byl doktor Manoli, jeden ze čtveřice mužů, kteří před lety poprvé přistáli na Měsíci a narazili tam na ztroskotanou arkonidskou loď...

Pozoroval muže, který seděl připoután v křesle, aby se nemohl ani hnout, jenž si zvesela zpíval: „...ověř the oceán, ověř the Sea, when will Mathilda be waltzing with mé...“

Patrně se bavil tím, že zmotat texty dvou různých písní dohromady. Pokoušel se přitom pohupovat v židli, až ji posunul o kus dopředu.

„Klid, ty blázne!“ okřikl ho Manoli.

Muž přestal zpívat a zářivě se na doktora usmál.

„Proč tak vážně, Doku?“ zeptal se. „Život je přece krásnej? Proč bysme si ho měli kazit smutněním?“

Manoli ztratil sebeovládání.

„Ty mi ho kazíš, ty blázne!“ okřikl nemocného. „Nemohl bys konečně dostat rozum?“

„Rozum?“ chichotal se muž. „Já přece rozum mám. To vy jste blázni!“

Lékaři nazvali jeho stav hypereuforií. Nacházel se v ní nejen tento muž, ale ještě dalších sedm set členů posádky. Nebyl to však druh euforie, známý ze Země, tahle překonávala všechna očekávání. Proto ji Manoli a jeho muži nazvali hypereuforií.

Hledali jed. Hledali jej u nemocných i u jednoho z několika medvídků, které nechali na palubě.

Vtom se vzadu ozval hluboký hlas.

„No, zdá se, že to máme!“

Manoli pustil nádobu, kterou držel v ruce, a otočil se na podpatku. Doktor Hayward, obr, který vstoupil do služeb Třetí moci teprve nedávno, seděl nad svým mikroskopem a spokojeně se šklebil.

„Co máte?“ chtěl vědět Manoli.

„Ten jed,“ odpověděl klidně Hayward.

Třemi čtyřmi rychlými kroky se Manoli ocitl nad ním. „Ukažte?“

Hayward uhnul a Manoli se sklonil k okuláru.

„Nic nevidím,“ postěžoval si. „Ta věc je neviditelná?“

„Jistě,“ odpověděl Hayward.

„Nelze ji zbarvit?“

„Ještě jsem se nepokusil.“

Manoli se na něj nechápavě zadíval. „No tak to přece udělejte!“

Hayward se nedal vyvést z klidu. Vzal si vzorek, kápl na sklíčko jemnou modrou tekutinu a vrátil preparát pod mikroskop.

Manoli si oddechl.

„No konečně...“ Pak spatřil řadu krystalů pravidelného dvá-náctiúhelníkového tvaru. „Máte tušení, co to je?“ zeptal se.

„No jistě,“ zabručel Hayward. „Nějaký hexylamin... Nebo snad ne?“

Manoli přikyvoval.

„Jistě. Máte pravdu. Stačí vám to k přesné analýze?“

„Snad jo.“

„Tak se do ní pusťte. Ale rychle!“

^ A ^

Exaktní rozbor hexylaminu byl i na arkonidské poměry složitou záležitostí, ale Hayward s ním byl za půldruhé hodiny hotov. Pak odešel za Manolim.

„Takže?“

„Rozumíte atomové fyzice?“ zeptal se Hayward.

Manoli sraštil čelo. „Poslouchejte, Haywarde, chci po vás vědět, co...“

„Já vím, ale abyste mi porozuměl, musíte se aspoň trochu vyznat v atomové fyzice.“

„Proč?“

„Znáte argon?“

„Ušlechtilý plyn, ano.“

„Nelze ho přinutit k žádnému spojení. Leda byste jej ionizoval a držel v ionizovaném stavu. Pak je možné uložit jej na patřičným způsobem připravené molekuly.“

„Aha,“ odpověděl Manoli. „No a?“

„No a? Někdo to s tím jedem udělal podobným způsobem. Je to argonohexylamin, jestli si smím dovolit rychle vymyslet název.“

Manoli zamrkal.

„Někdo? Chcete tím říct, že...“

Hayward přitakal.

„Přesně. Ionizovaný argon neexistuje nikde ve vesmíru v dostatečném množství. Takhle jed byl vytvořen *uměle*.“

-> ^ ^

Výsledek analýzy byl přesný. Látku pojmenovali argonin. Popsali ji, analyzovali, ale zatím ještě nevěděli, jakým způsobem díky ní došlo k hypereuforii.

Rhodan byl o výsledcích práce lékařů ihned informován. Pro něj bylo nejzajímavějším zjištěním, že jde o uměle vytvořený jed.

To nejdůležitější však stále nevěděl - kdo způsobil, že medvídci z planety Honur roznášeli smrt.

r.

Přesně devět dní poté, kdy přiletěl GANYMED, byla nová posádka vyškolená, strukturální kompenzátor zabudován a TITAN tudíž připraven ke startu.

Strukturální kompenzátor byl nejnovější technickou vymožeností, jakou lidé dokázali vyrábět. Tento přístroj vyrovnával otřesy prostoru při transici a znemožňoval proto případné zaměření transitující lodi. TITAN proto nyní mohl stejně jako GANYMED nepozorovaně skákat hyperprostorem a překonávat tak značné vzdálenosti normálního prostoru, aniž by se museli obávat, že si jej někdo všimne.

Rhodanovo oznámení, že se vracejí na Honur, vyvolalo mezi členy posádky vlnu nevole. Mezitím už bylo všeobecně známo, co se na Honuru stalo.

Rhodan řekl: „Ted', když už známe nebezpečí, můžeme s ním počítat a vyhnout se mu. My na Honur musíme letět, protože chceme najít toho, kdo to všechno způsobil. Neznámý nepřítel představuje velké nebezpečí nejen pro Arkon, ale také pro naši mateřskou planetu.

Proto ho musíme najít a buď ho přivést k rozumu, nebo ho zneškodnit. Jiná možnost není."

TITAN přistál na suché planetě Honur ve stejném místě jako před několika týdny. GANYMED zůstal na oběžné dráze kolem planety a udržoval s velínem TITANU neustálé spojení.

Rhodan už nic neriskoval.

Žádné domorodce nebylo vidět. Tenkrát se po prvním přistání okamžitě rozběhli k lodi. Teď TITAN seděl na povrchu planety už deset hodin, a domorodci nikde!

Byli stále ve hře? Používal je neznámý dosud jako své sluhy?

Rhodan vydal rozkazy.

Pátrací skupina pod velením poručíka Tiffiora dostala za úkol prozkoumat okolí lodi v okruhu jednoho sta kilometrů. Rychlost, s níž se domorodci před časem objevili, svědčila o tom, že tu někde musejí být usídleni. Tiffiorova jednotka byla vybavena speciálními vozy a účinnými zbraněmi. Zvláštní úkol zněl - přivést alespoň jednoho domorodce na palubu, aby mohl být podroben vyšetření.

Další skupina pod velením majora Chaneyho dostala tři průzkumné lodě typu Gazela a měla za úkol prozkoumat fyzikální vlastnosti planety. Rhodan byl totiž přesvědčen, že pokud se neznámý protivník skrývá někde tady, pak jeho hlavní stan bude zásoben velkým množstvím energie, kterou lze z Gazel snadno zaměřit.

Zároveň si uvědomoval, že pokud nepřítel skutečně žije někde na Honuru, pak mu budou úmysly TITANU jistě jasné. Vytuší, že ho přiletěli hledat, a proto možná zaútočí.

Muselo se tudíž počítat s útoky proti oběma pátracím skupinám. Další Gazely byly v plné bojové pohotovosti, aby v případě potřeby vzlétly Tiffiovi či Chaneymu na pomoc. I na lodi GANYMED byla vyhlášena pohotovost a velín této lodi byl s oběma skupinami v přímém spojení.

Vše nutné bylo uděláno.

^ x ^

Od vylodění z paluby TITANU uplynuly dvě hodiny. Tiff dával pozor, aby se vozidla pohybovala jen umírněnou rychlostí a aby se vznášela jen těsně nad povrchem.

Zdejší horská krajina vypadala velmi pustě. Tiff letěl podél úzké bystřiny, která stékala po svahu do jezera,

Slabé sluneční paprsky způsobovaly, že všude kolem vládlo šero. O důvod víc, aby Tiff průzkum zbytečně neuspěchal.

^ ^ ^

Major Chaney udělal chybu, že svůj let považoval za totéž, co všude na Zemi - za rutinní záležitost.

Posádky Gazel toho neměly mnoho na práci. Synchronizovaná automatika letu je udržovala ve skupinovém sevření v konstantní výšce třiceti tisíc metrů a starala se i o změny kurzu. I měřicí přístroje byly konstruovány tak, aby práci prováděly samy.

Chaney se sám sebe nevrle ptal, proč šéf neposlal na cestu stroje bez posádek.

Nebral v potaz fakt, že autopilot by nikdy neobstál například při náhlém přepadení a vzdušném boji.

Na druhou stranu byla jeho nelibost pochopitelná. Gazely létaly už dvě hodiny, ale jejich měřicí přístroje se ještě ani neozvaly, neobjevily žádné sídliště domorodců a už vůbec ne stopy někoho, kdo by mohl disponovat velkým počtem kosmických lodí.

^ ^ ^

„Zatraceně, kdybychom se už dostali na světlo! Zrovna musí zapadat slunce," ulevil si seržant O'Keefe. Vpravo na obzoru se zarudlé slunce Thatrel nořilo za horizont.

U;

„Před námi se rozprostírá přehledná rovina," hlásil Tiff na palubu TITANU službu konajícímu důstojníkovi. „Žádám o instrukce, zda máme v noci letět dál."

„Šéf říká, že ne," odpověděl důstojník. „Přistaňte na nějakém bezpečném místě a vyčkejte do rána!"

„Rozumím, pane!"

Tiff považoval za užitečné zůstat v údolí. Přistál u jižní stěny a ostatní stroje ho následovaly. Bzučení antigravových motorů ztichlo a na palubách člunů se rozhostil klid.

Julian Tiffior rozdělil stráž.

I on sám si přidělil službu. Jakmile ho jeho předchůdce vzbudil, okamžitě stál na nohou. „Něco mimořádného?" zašeptal.

„Nic, pane. Všude je klid."

Tiff odešel do velínu a posadil se do pilotního křesla. Zkontroloval údaje o okolí, spojení s TITANEM a GANYMEDEM. Všechno v pořádku. Byl spokojen. Nalil si z automatu kávu a s chutí se napil.

Když pak znovu zvedl oči k panoramatické obrazovce, obraz na ní se už změnil.

Proti hvězdami posetému nebi se tyčila dlouhá, hubená postava domorodce, který zvedl ruku a mával.

Tiff se okamžitě spojil s velínem TITANU a propojil do něj to, co viděl venku.

„Něco tady pro vás mám," ohlásil kapitánu Brianovi.

„Proč mává?"

„To dělá celou dobu, co se ukázal, pane. Pravděpodobně chce, aby někdo z nás vyšel ven."

Brian zavrtěl hlavou. „To pochopitelně neuděláte."

Tiff se usmál.

„To je rozkaz, nebo dobře míněná rada, pane?"

Kapitán Brian se zarazil. „Proč? Pochopitelně že rada. Napadá vás snad něco lepšího?"

„Mohl bych vyjít ven..."

„... a dát se infikovat, že?"

„Zaprvé bych si vzal skafandr, a zadruhé bych k tomu muži nešel tak blízko, aby mi mohl podat ruku nebo medvídka. Zatřetí mám za zády třináct pozorných mužů."

Brian se podrbal na hlavě.

„Víte," zabručel, „šéf chce, abych vám nechal volnou ruku. Když mi tedy slíbíte, že budete maximálně opatrný, nebudu vám do toho mluvit. Ale buďte opatrný! Ten chlap má možná za zády stovku nepřátel!"

„Dám si pozor, pane," slíbil Tiff.

„V pořádku. Konec!"

Mezitím se v Tiffově stroji probudila posádka. Muži posedávali kolem a dívali se na obrazovku.

„Co dělá?" zjišťoval Tiff.

„Každou minutu zvedá ruku a mává," odpověděl O'Keefe.

Tiff vklouzl do ochranného oděvu z elastického, pevného plastiku.

„O'Keefe, vyhlase pohotovost i ostatním členům!"

Než se Tiff uzavřel do skafandru, přišla z členů hlášení o pohotovosti. Tiff byl spokojen. Ještě než si nasadil helmu, rozkázal O'Keefovi: „Udržujte stálé spojení! Bez mého povolení nic nepodnikejte!"

O minutu později už byl venku.

Vytáhlý domorodec právě znovu zvedal ruku, ale když spatřil přibližujícího se Tiffa, přestal mávat a bez hnutí vyčkával.

Tiff k němu pomalu kráčel. V ruce ledabyly držel paprskomet.

^ ^ ^

„Radar se rozbil, pane," postěžoval si seržant Dee. „Ukazuje zdvojené impulzy."

Major Chaney těmto věcem rozuměl. Obrátil se k seržantovi a zahleděl se na monitor. To, co Deeho tolik znervóznilo, viděl nyní také - jemný třetí impuls, zobrazující se pod tím zdvojeným.

Chaney se spojil s ostatními Gazelami. Na jejich oscilografech byl stejný obrázek a všichni pozorovatelé došli ke stejnému závěru jako Dee.

„Tady něco nesouhlasí," zamumlal Chaney. „Ten třetí impuls je skutečný. Osciloskop běží?"

„Pořád, pane."

„Dobrá, takže to můžeme..."

Už se nedostal k tomu, co by mohli. Lodí to strašlivě trhlo a všechny, kdo nebyli připoutáni, to složilo na podlahu. Ve stejné chvíli zavly poplašné sirény.

Muži vykřikli překvapením. Chaney se stáhl zpátky do křesla a zároveň se kolem žaludku cítil nějak divně. Zřejmě přestal fungovat neutralizátor.

Pak viděl, že rapidně klesají údaje na výškoměru. Okamžitě se spojil s kapitánem Brianem.

„Propadáme se!" snažil se Chaney překřičet řev sirén. „Asi nás zachytil těžný paprsek!"

Brian přikývl.

„Máme vaši pozici," odpověděl. „Pokuste se zbrzdit pád. Za pár minut jsme u vás."

Brian zmizel z obrazovky. Chaney se připoutal v pilotním křesle a jediným rozhodným gestem pohnul pákou řízení k maximálnímu výkonu pohonu.

Gazelou to znovu trhlo. Pád byl zbrzděn. Chaney letmo pohlédl na výškoměr a zjistil, že sice ještě pořád padají, ale už se to spíš podobalo klouzavému letu.

Chaney se zašklebil. Potřeboval vteřiny, aby informoval ostatní lodě. V šesti tisících metrech se všechny vzpamatovaly a plochou zatáčkou se blížily dolů k povrchu planety.

Chaney najednou dostal nápad. Spojil se s kapitánem Brianem.

„Mám návrh, kapitáne! Odvolejte své lidi! Zvládli jsme to, a teď patrně měkce přistaneme. Protivník se možná přijde podívat, co to vlastně sestřelil... Vaši lidé by hojen zaplašili."

Brian ihned pochopil.

„V pořádku, pane. Zdržím své lidi a vyčkám vašeho přistání. Pokud vše proběhne hladce, nikdo vám na pomoc nepřijde.“

„Díky!“

Chaney se obrátil na své lidi.

„Jste všichni připoutaní? Až dopadneme, bude to pořádná rána, jak si myslím. Držte si klobouky!“

Ohlásil se poručík Hathome, pilot stroje G-021: „Přistávám; pane. Prostranství je vcelku vhodné!“

Chaney přikývl.

„Hodné štěstí, Hathome!“

Loď G-021 se z pádu vzpamatovala poslední. Hathome byl tedy první, kdo šel na přistání.

Chaney se naposledy podíval na reflexní radarový obraz. Hathome měl pravdu - prostranství bylo takové, jaké si mohli jen přát. Rovné jako talíř. Na jeho okraji se tyčily nějaké hory. Pod nimi tedy byla náhonu plošina.

G-021 se na reflexním obrazu projevovala jako světlá tečka. Chaney přihlížel, jak se její pohyb zpomaluje, a jak mění směr. Z reproduktorů se ozvaly dunivé zvuky, pak šumění, skřípání trhaného kovu a rána. Pak zavládlo ticho.

„Hathome?“

Žádná odpověď.

„Hathome...?“

Slabý hlas: „A-ano, pane...?“

„Přežili jste to?“

„Myslím, že ano, pane. Všichni jsou... v pořádku.“

Ted' byla řada na zbylých dvou Gazelách. Chaney se vší silou zapřel za stůl. Když se na výškoměru objevila nula, ještě jednou vyhnal energii z trysek na plný výkon, aby přibrzdl přistání.

Potom se loď otřásla a pekelný hluk přehlušil všechno ostatní včetně zaúpění některých mužů. Chaney narazil hlavou do

něčeho tvrdého a na okamžik ztratil vědomí. Když se probрал, kolem něj už bylo ticho. Ozývaly se jenom tiché zvuky, jež vydávali muži, kteří se pokoušeli postavit na nohy.

„Jste tu všichni?“ zeptal se Chaney.

„Jo!“ ozvalo se z mnoha hrdel. Uvnitř Gazely byla tma, protože všechny agregáty vypadly. Zhasly i obrazovky.

„Tak teď rychle ven!“ zařval Chaney. „Ale držte se poblíž lodi!“

Narazili si na hlavy helmy a vystupovali. Výstup pracoval bezchybně, protože byl jako jediná věc lodi připojen na malý, nezničitelný nouzový agregát.

Chaney chvíli počkal a pak zvolal do helmového mikrofону: „Hathome? Crimsone?“

Hathome se ohlásil hned. Ale z lodi G-022 přišla odpověď:

„Poručík Crimson je v bezvědomí. Tady seržant Halligan.“

„Kolik z vašich lidí to přestálo bez úhony, seržante?“

„Až na dva všichni, pane.“

„V pořádku, Hathome, to platí i pro vás! Vezměte si zbraně, vystupte a pokuste se dorazit ke G-020! Sedíme ve stínu i lodi. Nepoužívejte žádné kapesní svítilny! A pospěšte si!“

Hathome a Halligan rozuměli. Chaney přerušil spojení, vzal do ruky těžký dezintegrátor a vystoupil. Venku bylo poměrně dobře vidět. Jeho lidé dřepěli ve stínu elipsovité lodi. Zbraně svírali v rukou a rozhlíželi se po okolí.

Zatímco čekali, Chaney se pokoušel odhadnout, co asi udělá TITAN. Od okamžiku nouzového přistání zůstali bez spojení. Kdyby byl na Brianově místě, nechal by ostatní Gazely na palubě mateřského křižníku. Tažný paprsek, do jehož vlivu se propadli, byl dostatečně silný, aby zničil i celou flotilu Gazel.

Pak se od Crimsonova stroje ozval Hathome: „Právě mjííme Crimsonovu Gazelu. Než k vám dojdeme, bude nám to trvat asi půl hodiny.“

Chaney se starostlivě rozhlížel. Nečekal, že lodě přistanou tak daleko od sebe, ale naštěstí zatím nic podezřelého neob-

jevil. Stejně mu teď nezbývalo nic jiného než čekat na ostatní.

^ A ^

Tiff se zastavil deset kroků od hubené postavy.

„Co chceš?“ zeptal se arkonidsky. Honové - jak nazvali zdejší domorodce - pocházeli z Arkonidanů a mluvili dialektem řeči Impéria.

Dloubán se pohnul. Zdálo se, že se chce k Tiffovi přiblížit.

„Stát! Zůstaň, kde jsi! Co mi chceš?“

Hono se poslušně zastavil.

„Něco vám ukázat,“ odpověděl směšně tenkým hláskem.

„A co?“ zeptal se Tiff. „Stádečko medvídků, abychom si je pohladili a nakazili se?“

„Nesmíš o našich medvídcích mluvit tak ošklivě,“ odpověděl Hono.

„Jsou to miloučké bytosti. Bez nich bychom nemohli žít. Ne - chci vám ukázat něco jiného. Stopu Bohů.“

Tiff se zasmál.

„Vaši bohové zanechávají stopy? A odkdypak?“

Ve skutečnosti mu ale do smíchu moc nebylo. Perry Rhodan byl přesvědčen, že za podivným chováním Honoů skutečně vězí někdo vyšší. Neviditelný nepřítel. Tato nabídka by zněla lákavě, kdyby Tiffovi nebylo jasné, že žádný Hono by nemohl vědomě zradit své bohy - i kdyby byli tak nešikovní a opravdu zanechali nějaké stopy.

Muž tedy hrál divadlo.

Tiff byl přesvědčen, že se ho nepřítel snaží vlákat do pasti. Pokoušel se proto získat čas.

„Proč mi chceš ukázat stopu bohů?“ zeptal se.

Hono zvedl ruce k všeobsažnému gestu.

„Patřím ke skupině vyvrženou,“ vysvětloval. „S ostatními domorodci nemáme žádné spojení. Ale dozvěděli jsme se, co se vám přihodilo a chceme vám pomoci.“

„Kdo mi zaručí, že mě nechceš vlákat do léčky?" —
Hono potřeboval čas na rozmyšlenou.
„Jak bych ti to mohl zaručit?" zeptal se nakonec. „Nejste snad mnohem mocnější než my. Nemůžete nás kdykoliv zabít, jakmile pojmete podezření? Copak bych se dobrovolně vystavoval takové hrozbě?"

Tiff se rozhodl.
„Jak nás chceš vést?" zeptal se. „Půjdeš před našimi vozy?"
„Ano, pokud mě nechcete vzít na palubu."
Tiff zavrtěl hlavou.
„To ani nesmíme. Byl jsi v kontaktu s medvídky a mohl bys nás nakazit."
„Já vím."
„Takže půjdeš před námi?"
„Ano."
„Jsou tu někde poblíž osady domorodců?"
„Ano, ale jenom opuštěné."
Tiff se zarazil. „Opuštěné?"
„Ano. Domorodci své vesnice opustili a stáhli se do hor."
„Proč?"
„To já nevím. Neviděli jsme je odcházet. Najednou byli pryč."
Tiff si myslel, že zná důvod - způsobila to vůle jejich bohů. Neznámý protivník vytušil, že Rhodanovi lidé musejí chytit aspoň jednoho domorodce a prozkoumat jeho myšlenky, aby se dostali dál. Proto se stáhli do hor...

Tiff tuhle informaci považoval za důležitou. Ujistil Hona, že všechny stroje pojedou za ním, a pak se vrátil.

První, co spatřil uvnitř, byla Brianova starostlivá tvář na obrazovce.
„Staly se důležité věci," oznamoval muž z paluby TITANU.
„Chaney, Crimson a Hathome byli donuceni k nouzovému přistání. Ztratili jsme s nimi spojení. Místo přistání leží asi sto padesát mil severoseverovýchodně od místa, kde se právě na-

chážíte. Šéf přikázal, že je máte jet hledat. Nemá význam posílat další Gazely, protože by dopadly stejně. Musíte si rozdělit lidi, Tiffe. Jedna část ať pokračuje za vaším domorodcem a druhá ať letí hledat Chaneye a jeho muže." T[^]ff vzdychl.

„Řekněte šéfovi, že jeho rozkaz splním." Brian se usmál. „Oukej. Zůstaňte ve spojení." O'Keefe se zatvářil nedůvěřivě. Tiff věděl, co chce. „Nejdříve se musíme dostat z údolí na náhorní plošinu, pak se uvidí, co bude dál. Jestliže Hono půjde sám od sebe směrem na severoseverovýchod, nemusíme se ani dělit, že?" O'Keefe se zazubil. „V pořádku, pane."

^ ^ ^

Majoru Chaneyovi bylo jasné, že teď jsou odkázáni sami na sebe a že to musejí vydržet. Mezitím k němu dorazily i posádky dalších dvou Gazel. Celkem tedy měl k dispozici pětatřicet mužů - všechny dobře vyzbrojené a všechny ve skafandrech, takže jim nehrozila nákaza.

Hodiny se táhly nekonečně dlouho. Na jihovýchodě se zvolna rodilo svítání.

Když se rudé slunce vynořilo nad skalními stěnami, Chaney byl přesvědčen, že už nemá smysl dál čekat - nepřítel se už neukáže. Buď se spokojil se zneškodněním tří Gazel, anebo mu bylo jasné, že tu na něj číhá značná bojová síla.

Chaney přikázal ustup. Věděl, že TITAN stojí asi tři sta kilometrů daleko směrem na jihojihozápad.

Tímto směrem se však vydat nemohli, protože jim v tom bránily kolmé skalní stěny. Museli je proto nějak obejít a nalézt cestu z údolí.

Pochod na západ vedl kolem vraků Gazel G-022 a G-021. Stejně jako Chaneyova Gazela, nebyly už ani tyto použitelné. Nefungovaly už na nich ani telekomy.

Během dalších hodin slunce stoupalo po nebi vzhůru a způsobovalo prudký vzestup teploty.

Chaney se rozhlížel po nějakém místě, kde by si odpočinuli. Potom na severní stěně objevil jeskyni, dal ji prozkoumat dvěma lidmi a zjistil, že je v pořádku, vhodná pro krátký odpočinek.

Chtěl své muže nadirigovat směrem k ní, když seržant Dee najednou zvolal: „Óóó... podívejte se na to! Není to nádhera?"

Zastavil se a ukázal dolů do údolí. Chaney se tam podíval, ale nic zvláštního neobjevoval.

„Co vidíte?" zeptal se Dee. „Je to nádhera, že? Krása, vidíte?"

Chaney se rozzlobil.

„Co je tady, k čertu, nádhera? Odpovězte, seržante, když se vás ptám!"

Dee zatleskal. „Proč tak hrubě, Chaneyi?" zasmál se.

Chaney se už nadechoval, že ho seřve, když se ozval i poručík Crimson. Mečivě se zasmál a namítal: „Má pravdu, Chaneyi. Jestli má radost, tak ho nechte! Nebo snad ne?"

Chaney se prudce otočil a podíval se na Crimsona.

„Do jeskyně!" zvolal přeskakujícím hlasem. „A rychle! Hathome, Halligane - pomozte mi tam dostat tyhle dva blázny!"

Hathome a Halligan uposlechli. Dee ani Crimson se nebránili, jen se pořád smáli tomu, jak strašně vážně se tváří všichni kolem nich.

Chaney se ohlédl. Údolí bylo pusté a prázdné jako předtím. Žádná živá bytost, žádná rostlina. Aby si nějak vysvětlil šílené chování svých dvou mužů, musel by tu někde někdo být -totiž medvídci!

Chaney, jeho druzi i ti dva, kterým přeskočilo, dorazili bez větších problémů ke vchodu do jeskyně. Třicet mužů se roz-sadilo u stěn jeskyně, pět jich drželo stráž u vchodu. Deeho a Crimsona dal odvést do nejvzdálenějšího kouta jeskyně a při-

'kázal je přísně střežit. Pak se zamyslel sám nad sebou. Nepocítil také touhu považovat všechno kolem sebe za nádherné?

Ne, byl docela v pořádku.

Hathome stál vedle něj. Zdálo se, že si všiml, jak se Chaney zahleděl sám do sebe.

„Nešklebte se!“ vyjel na něj nadřizený. „Nebo se vám život taky zdá být nadmíru krásný?“

Hathome zavrtěl hlavou. „Vůbec ne, pane...“

Chaney se uklidnil. Lehl si u vchodu do jeskyně a díval se do údolí. Co to do těch dvou vjelo? Respektive -jakým způsobem byli Crimson a Dee infikováni?

Pozorně si prohlížel údolí a snažil se najít odpověď. Avšak mamě.

Slunce plulo dál po nebi a minulo severní okraj údolí. Před jeskyní se pokládaly stíny. Chaney měl pocit, že si na okamžik zdříml, když ho vylekal vzrušený hlas jednoho ze strážných:

„Támhle něco jde!“

Chaney se napřímil. Muž vedle něj ukazoval dolů. Chaney se tam podíval a spatřil tři pohublé postavy, které vycházely spoza jednoho z balvanů a pochodovaly k jeskyni;

Honové.

Chaney byl rázem zcela při smyslech.

„Připravte si zbraně!“ zvolal.

Ne kvůli těm třem domorodcům. Poblíž jich mohlo číhat mnohem víc. Mohli se připravovat k útoku. Ti tři, které viděli, se stále blížili k jeskyni. Vypadalo to, jako by přesně věděli, že se někdo schovává uvnitř.

^ A ^

„Komu patří tenhle skafandr?“ zeptal se Tiff. O'Keefe se ohlédl.

Zamračil se a odpověděl: „Vám, pane.“ Tiff se zarazil a rozesmál se.

„No dobrá. Ale kde jsem přišel k takové díře?“

O'Keefe předal řízení a vstal. Díra v zádové části těžkého -ochranného obleku byla sice maličká, ale jasně viditelná. Tiff sundal skafandr z držáku a obrátil jej. Plastikovým povrchem díra nepronikla.

„Mhm," zamyslel se Tiff. „Něco mě píchlo, ale žihadlo nemělo dost velkou sílu."

O'Keefe se zatvářil nešťastně.

„Není možné, pane, že jste si už na TITANU vzal poškozený skafandr?"

„Je," přikývl Tiff. „Pravděpodobnost dělá asi 0,01 promile. Kontrolním přístrojem neujde žádná závada. Takhle poškozený skafandr by vrátily."

O'Keefe se zhluboka nadechl. „Takže tedy..."

Tiff důležitě přikývl.

„Takže," pokračoval sám, „něco se mě pokusilo píchnout, zatímco jsem si povídal s tím Honem."

O'Keefe se podrbal na hlavě.

„Měl byste se ho zeptat, pane!"

„Proč? Aby se hloupě zatvářil, že s tím nemá nic společného? Ne. Klidně za ním pojedeme dál a uvidíme, co nám chce nabídnout."

O'Keefe nespokojeně zavrčel a vrátil se na své místo.

Slunce už dávno vyšlo. Když Hono došel na náhorní plošinu, obrátil se k severovýchodu. Tiff svou skupinu nerozdělil, protože domorodec kráčel stejným směrem, kterým by jel za Chaneyem.

Náhorní plošina vypadala ještě pustěji než údolí, odkud sem přišli. Nezvedala se tam žádná skála, žádný kopeček vyšší jednoho metru, kromě občas rozsetých kamenů, které sem patrně přihnala vichřice. Podloží bylo až na několik tenkých prasklin pevné a jakoby ulité z jednoho kusu. Nikde žádná rostlina, a jediné, co se tu prohánělo, byl vítr.

Tiff změřil vnější teplotu - 52 stupňů Celsia. Skála žhnula. V noci to však bude opačně.

Musel se v duchu podívat domorodci, který stálým tempem kráčel v tom vedru před nimi.

Pak ale najednou zmizel, jako by se po něm země slehla.

„Zatraceně! Kde je?“

Hono opravdu zmizel!

„Kde jste ho viděli naposled?“

„Támhle, asi dvacet metrů před námi, trochu napravo—Aha, už je tady zas!“

Hubený muž vyšel spoza balvanu, zastavil se a zamával.

„Jed'te tam!“ přikázal Tiff.

O'Keefe si to namířil kupředu. Zároveň si všiml tenké čáry, která začínala těsně za Honem a táhla se po skále až k obzoru.

„Snad nás tam nechce nalákat?“ zabručel O'Keefe. „Tudy neprojedeme.“

Tiff ho neposlouchal. Pokoušel se porozumět domorodcově gestikulaci, který ukazoval střídavě na sebe, pak před sebe na zemi, na člun a nakonec dál k severovýchodu. Při posledním gestu se jeho dlaň sklopila dolů.

„Jestli mu dobře rozumím,“ poznamenal Tiff, „chce vlézt do té praskliny, ale my máme jet dál po plošině a teprve později ho následovat. Možná že dál vpředu je ta prasklina širší a že se do ní vejde i s člunem.“

O'Keefe si to namířil k domorodci, minul ho a jel podél tenké praskliny. Tiff si všiml, jak Hono souhlasně přikyvuje a pak mizí v zemi.

„Správně,“ řekl O'Keefemu. „Pokračujte dál!“

Překvapení bylo značné, protože se ukázalo, že zpočátku nenápadná prasklinka se po několika kilometrech rozšiřuje do celého údolí, jehož dno se nacházelo dobrých dvě stě metrů pod úrovní náhorní plošiny a klesalo dál směrem na severovýchod.

O'Keefe zajel až k okraji propasti a spustil zaměřovači přístroje, aby se pokusil najít Hona.

Nakonec ho objevil.

„Panebože!“ zaúpěl O'Keefe. „Ten se tedy proběhl!“

Na obrazovce bylo zřetelně vidět, že domorodec se dívá nahoru. Když spatřil příd' člunu, zamával jim oběma rukama. Bylo to prudké gesto, jaké by za normálních okolností zdejší domorodci neudělali.

O'Keefe se otočil.

„Mám, pane?“

Tiff přikývl.

„Ale pomalu a opatrně.“

Člun se pod O'Keefovým vedením posunul přes okraj propasti a začal klesat. Ostatní tři jej následovaly. O deset minut později přistáli těsně nade dnem. Hono na ně čekal asi o deset metrů dál a přivolával je.

O'Keefe plul zvolna k němu, aniž by počkal na Tiffovy rozkazy.

O půl hodiny později údolí zatáčelo k severu. Hono pochodoval vpředu a dalších pár hodin vedl čluny k severu. Slunce mezitím zapadalo za obzor a vrhalo dlouhé stíny. Pak se údolí zatočilo na opačnou stranu, Hono se zastavil, ukázal oběma rukama k zemi a posadil se.

O'Keefe se k němu přiblížil na opatrných deset metrů. Přitom se mírně posunul za ostrou zatáčku, ale natolik se věnoval řízení stroje, že si nevšiml toho, co se nabízelo jeho očím.

Zato Tiff měl oči dokořán. Viděl ve skále prasklinu a viděl potůček, který z ní vytékal, jenž se o kus dál ztrácel v suché, drolivé zemi. Viděl malou zelenou skvrnu nesmělé vegetace, vyživované touto vodou, a viděl i skupinu chatrčí těsně u skalní stěny.

„Stop!“ zvolal Tiff.

O'Keefe se lekl a vypnul motor.

„Co je?“

Tiff ukázal na obrazovku.

„Támhle!“

O'Keefe tiše hvízdal, když spatřil vesnici.

„Aha," řekl. „Tajné místo v horách."
„Vypadá prázdné," poznamenal Tiff.
„Ano, vypadá. Ale Hono přece říkal, že domorodci utekli."
Tiff přikývl.
„Vystupuju," řekl.
O'Keefe zamumlal: „Oukej, ale vezměte si skafandr bez díry."
O dvě minuty později vyšel Tiff ven. Hono seděl na kameni, hlavu měl vystrčenou a nehýbal se. Tiff se zastavil tři metry od něj.
„Hej!" zvolal.
Hono nadskočil. Vypadalo to, že spal.
„Vím, že jsi unaven!" řekl Tiff. „Ale rád bych věděl, proč jsi nás sem zavedl."
Hono odpověděl: „Chtěl jsem ti ukázat stopu bohů, ne?"
„Správně."
„Začíná tady."
„Kde?"
„Támhle naproti. U těch domů."
„Ukaž mi ji."
Hono předvedl odmítavé gesto. „Teď ne. Světlo za chvíli zhasne a já jsem unavený."
Tiffior souhlasil. „Takže zítra ráno?"
„Ano, zítra ráno. Jakmile se světlo vrátí."
Tiff přemýšlel. „Kde budeš spát?" zeptal se.
„Tady."
„Proč ne naproti v těch chatrčích? Tam bys to měl pohodlnější."
Hono na něj zíral, jako by nevěřil Tiffově rozumu. „Tam naproti? Když odtud lidi bohové vyhnali? To bych raději nespál vůbec."
Tiff pokrčil rameny. „Jak chceš. Přeju ti dobrou noc."
„Díky, já tobě taky."
Tiff se otočil, aby se vrátil k člunu. V té chvíli pocítil úder

do ramene. Prudce se otočil, ale ať se snažil jak chtěl, nikde neviděl nic, co by svědčilo o nějakém útočnickovi. Nicméně si byl jist, že až si bude později na lodi prohlížet skafandr, najde na rameni malou díрку. Spěchal zpátky do člunu.

^ A ^

Tři Honové zůstali deset metrů před vchodem do jeskyně. Chaney přepnul vysílačku přilby tak, aby ho bylo slyšet venku.

„Co chcete?“ zeptal se arkonidsky.

„Slyšeli jsme, že jste se tady zřítily,“ odpověděl jeden z trojice.

„Mysleli jsme si, že budete potřebovat pomoc.“

„To je od vás milý,“ zavrčel Hathome.

Ale Chaney se zeptal: „Jak nám chcete pomoci?“

Hono odpověděl: „Můžeme vám ukázat, kde jsou stěny tohoto údolí méně strmé, můžeme ale také...“ na chvíli zaváhal a probudil tím Chaneyovu zvědavost.

„Můžete také co?“

„Ukázat vám stopu bohů.“

„Bohů?“

„Ano. Hledáte ji přece, nebo ne?“

Chaney bleskově rekapituloval. „Odkud to víte?“

Hono mu vysvětlil, že to slyšel u domorodců, ale oni že k nim nepatří, protože jsou vyvrženci rodu a právě se jim podařilo najít stopu bohů.

Chaney se rychle rozhodl. „Počkejte chvíli!“ navrhl Honům. Pak vydal čtyřem mužům rozkaz, aby opustili jeskyni a postavili se deset metrů před vchodem.

Nic se nestalo.

Chaney vstal. „Dobrá,“ řekl Honům. „My tedy jdeme.“

„Musíme na západ do údolí,“ vysvětloval jeden z trojice. „Bohužel se nedostaneme daleko. Ale zítra ráno...“

„S tmou si nelamte hlavu," přerušil ho Chaney. „Máme silné lampy. Pokud nejste unaveni, můžeme pochodovat celou noc."

Chaney čekal, že Honové odmítnou, ale tihle se od ostatních domorodců lišili především svou aktivitou. Apatie a nezájem jim byly docela cizí. Hono odpověděl: „Tím lip. Aspoň dorazíme dřív k cíli."

I přes nepravidelný povrch údolí pokračoval pochod vcelku svižně. Chaney odhadoval, že díky nízké gravitaci urazili za hodinu asi dvanáct kilometrů. Všechna únava vprchala poté, kdy se Honové zmínili o stopě bohů.

Uplynuly asi tři čtvrtiny noci, když se Honové zastavili a čekali, až se k nim Chaney se svými lidmi připojí.

„Co se děje?" zeptal se Chaney.

„Jsme těsně před cílem," odpověděl jeden z Honů.

„Čemu říkáš cíl?" chtěl vědět Chaney.

„Opuštěné vesnice, ve které začíná stopa."

„Aha. Takže pokračujeme!"

Hono zaváhal.

„Já... my...," koktal.

Chaney z toho byl nervózní. „Jaké já, my! Odved'te nás do té vesnice!"

„Bohové nás potrestají."

Chaney se zasmál. „Bohové! Snad na ně nevěříte?"

„Ne tím způsobem, jako ostatní lidé," přiznal Hono. „Ale bezesporu jsou mocní."

„My vás před nimi ochráníme," sliboval Chaney. „Ved'te nás dál!"

„Vy nás před nimi ochráníte? Vy to dokážete?"

Chaney z těch slov slyšel tichý výsměch. „Myslím, že ano," řekl tiše. „Aspoň se ze všech sil vynasnažíme."

Hono udělal souhlasné gesto.

„Dobrá. Schováme se vám za záda."

A pochodovali dál.

Tiff cítil, jak s ním někdo mocně zatřepal. Okamžitě vyskočil a v polotmě člunu nad sebou spatřil O'Keefovu tvář. „Támhle někdo přichází, pane!“ hlásil O'Keefe. Tiff se posadil do pilotního křesla a ospale sledoval monitory.

Údolí vypadalo strašidelně. Hvězdné nebe zaplnilo jen polovinu výhledu, protože druhou zakrývaly skalní štíty. Pod hvězdami zívala černočerná temnota. Tiff se musel poměrně dlouho rozhlížet, než mu došlo, co má O'Keefe na mysli. Tma na úpatí skal nebyla dokonalá. Dole se objevila slabá světelná skvrna a zdálo se, že se pohybuje. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se O'Keefeho. Seržant zabručel: „Z dálky to vypadá jako ruční svítilna.“ „Přesně tak. Ale kdo by tady pobíhal se svítilnou?“ O'Keefe mu chtěl odpovědět, ale Tiffovi se rozbřesklo dřív: „Moment! Jak daleko jsme asi od místa, kde se zřítíl Chaney?“ O'Keefe přikývl.

„To jsem právě chtěl říct, pane. Mohl by to být major Chaney se svými lidmi.“

„Dobrá. Vyšlete sondu. Pokud je to Chaney, bude si se svými muži povídat.“

O'Keefe vyslal elektromagnetickou sondu, napojenou na obyčejný reproduktor. Sotva ji zapojil, ozvalo se: „Říká, že vesnice leží přímo za zatáčkou, Halligane! Mějte oči dokořán!“ Halligan odpověděl: „Ano, pane. Dávám si pozor.“ O'Keefe zaúpěl. „Ne! To mi nebe nemůže udělat. Halligan, ten starej lidožrout!“

Vztah mezi těmito dvěma muži byl znám už ze Země. Nevynechali příležitost, aby si jeden druhého nedobíral. Přitom se bok po boku kdysi na Venuši ubránili hordám generála Tomisenkova. Byli to přátelé na život a na smrt, ale jeden druhému nic neodpustil.

Tiff se pousmál a vyslal palubní kód do helmových vysílaček mužů dole. Pak řekl: „Poručík Tiffior se hlásí, pane. Ne-klopýtněte o našeho průvodce. Jsme kousek za zatáčkou.“

Chvilí bylo ticho. Pak bylo slyšet Chaneyův překvapený hlas: „Tiffiore! Slyšíte mě?“

„Velmi dobře, pane. Vyslali jsme sondu.“

„Výborně. Přicházíme! Zapněte reflektor!“

Tiff poslechl. O několik minut později se za zatáčkou objevila Chaneyova skupina, vedená třemi domorodci. Tiff čekal před jeskyní. Vysvětloval Chaneyovi, že ve člunech zůstalo místo už jen pro polovinu jeho lidí a ostatní musejí přenocovat venku. To bylo Chaneyovi nepříjemné. Tiff se potom dozvěděl, co se stalo Deemu a Crimsonovi.

Po chvíli hledání našli další jeskyni, ve které se Chaneyovi lidé mohli schovat. Dvě třetiny mužů se ukryly tam. Ostatní nastoupili do člunů. Chaney a seržant Halligan navštívili člun číslo jedna. Když přicházeli, O'Keefeje viděl na obrazovkách. Lehl si na pohovku a předstíral spánek.

Tři Honové, kteří je přivedli, se mezitím připojili k tomu, jenž vedl Tiffovu skupinu. Ani se mezi sebou nepozdravili. Všichni usedli do podřepu, svésili hlavy a usnuli. Byl to patrně jejich nejpohodlnější způsob spaní.

TITAN mezitím dostal zprávu o události a Brian si očividně oddechl. Tiff ho požádal o instrukce. Bylo mu sděleno, že má podle vlastní úvahy následovat Hony. Rhodan mu také vzkázal, že verzi o vyvržencích rodu lze docela dobře uvěřit. Odmítl jejich dopravu na TITAN. Nečekal, že by se od nich něco dozvěděl psychoanalytickou cestou.

Vzrušujícím zjištěním bylo ohledání skafandrů Deeho a Crimsona. Oba měly v zádech po třech malých dírkách, ale na rozdíl od Tiffa tato píchnutí pronikla i plastickou hmotou. Takhle se tedy do jejich těl dostala cizí látka... Kdo ale způsobil ta bodnutí?

Následujícího dne navštívili opuštěnou vesnici. Domky byly

postaveny z dřeviny, podobné bambusu, a většinou měly jenom jednu místnost. Podle špíny a prachu na podlaze musela být vesnice už delší dobu opuštěná. Dřív, než na Honur přiletěli pozemšťané. Bylo však také docela dobře možné, že špína patřila k běžnému životu zdejších obyvatel a že se v ní cítili nejlíp.

Během prohledávání vesnice se čtyři Honové zdržovali v povzdálí, jako by se mrtvých chatrčí báli. Ale Tiff je musel přivolat, protože sám nebyl schopen najít stopu bohů.

Váhavě se přibližovali. Muž, který přivedl Tiffiora, Nathan, Šel první.

„Hledáme stopu bohů," řekl Tiff, „ale nemůžeme ji najít."

„Není tady," odpověděl důstojně Nathan. „Je dál vzadu, kde začíná proláklina."

Tiff si na ni vzpomínal. Byla nejvýše dva metry široká a směrem dopředu se zužovala. Vytékal z ní tenký potůček a přesně v tom místě rostlo křoví.

Tiff, Chaney a Hathome prohledávali půdu kolem křovisek. Nathan a další tři Honové tomu přihlíželi, jako by se jich věc vůbec netýkala. Teprve po několika minutách Nathan řekl:

„Musíte jít do křoví. Uvidíte, že je tam řidší místo. Tam je ta stopa."

Tiff se zahleděl do křoví.

„Vidíte ty polámané větve, pane?" zeptal se Chaneye.

Chaney přikývl.

„Vypadá to, jako by se tudy někdo prodíral. Řekl bych, že před několika dny."

Tiff poklekl.

„Až dolů ke kořenům," zamumlal. „Dokonce i kmeny jsou ohnuté."

Chaney se protlačil křovím, udělal si loktem místo a zmizel v průrvě.

Tiff ho slyšel oddechovat a pak se ozval výkřik:

„Hathome! Tiffe! Pojdte sem!"

Tiff pronikl rázným skokem křovím. Hathoma měl v patách.

V Šerém světle průrvy klečel major Chaney u malé bystřiny a ukazoval rukou v rukavici na stopu v zemi., .

Byla asi metr dlouhá a půl metru široká. Na šířku se členila do několika hlubokých pruhů.

Tiff chvíli nevěděl, co si má myslet. Ale Chaney mezitím poodešel kousek dál a volal: „Tady! Tady je to ještě zřetelnější!”

Další část stopy byla delší, celkem asi dva metry. Vypadala podobně jako ta první - až na špinavé bílé, rozšlápnuté tělo medvídky, zadupané do země. .

„To byl pás!” vyhrkl Tiff. „Normální pás pancéřového vozu!”

Chápe přikývl a dotkl se prstem země.

„Určitě ano! Ale jenom jeden! Kde je druhý pás?!” ,

Tiff odhadoval šířku průrvy.

„Nemyslím, že nějaký druhý existuje,” řekl.

„Cože?”

„Má asi na mysli jednostopé vozidlo,” vmísil se Hathome.

„Přesně. Stopa je půl metru široká. Malé vozidlo se na tak širokém pásu může docela pohodlně pohybovat.”

Chaney přemýšlel.

„Možná máte pravdu, Tiffiore,” přiznával.

Tiff se zahleděl na mrtvého medvídky. „Když navíc zvážíme, že domorodci neznají jiný povoz než svoje vlastní nohy-,” řekl zadumaně.

:

„... pak dojdeme k závěru,” dokončil rezolutně Chaney, „že tady před sebou skutečně máme stopu takzvaných bohů.”

Hathome nesouhlasil.

„Kdybyste mi ještě tak mohli říct, kdo tudy projížděl na pásáku, budu vám vděčnej. Momentálně mi to ale připadá nějaký divný.”

„Jak to?” opáčil Chaney. „Museli sem! Potřebovali přinutit domorodce k poslušnosti.”

„Možná...,” zamumlal Hathome.

„Překonejte svou skepsi," radil mu dobře naladěný Chahey. „Je tady stopa a my po ní půjdeme."

Tiff se ostentativně rozhlížel. Chaney si toho všiml.

„Pochybnosti?" zeptal se.

„Abych byl upřímný, tak ano," odpověděl Tiff. „Čluny sem dovnitř nemůžeme."

„To je fakt. Polovinu našich lidí necháme u člunů, aby nám kryli záda. Jinak se ničeho nebojím. S našimi zbraněmi jsme schopni odrazit jakýkoliv nepříjemný útok."

Tiff musel pomyslet na ty malé dírky ve skafandrech, ale neodporoval.

Chaney se mezitím dostal dál do průrvy. Země tam byla všude tvrdá, kamenitá. Jenom kolem bystřiny se občas něco zazelenalo a v bahně byly znovu sem tam vidět otisky pásového vozidla. Co však bylo zajímavé - zdálo se, že tudy projelo víc vozů... Občas pod stopami našli přejeté tělo medvídka.

„Vypadá to, jako by každých třicet metrů obětovali jednoho medvídka..."

Vrátili se ke vstupu do průrvy. Čtyři Honové tam na ně ještě pořád čekali.

„Našli jste stopu?" zeptal se Nathan.

„Ano," odpověděl major Chaney zvesela. „A půjdeme po ní!"

Nathan udělal gesto, naznačující pochybnosti.

„Vy víte, že o bozích smýšlíme jinak než ti, kteří odešli z vesnic," řekl. „Přesto si myslíme, že bozi jsou mocnými bytostmi. Nevíme, jestli uděláte dobře, když se po jejich stopách pustíte. Mohou vás zavést do léčky a zničit."

Major Chaney se zastavil těsně před Nathanem.

„Poslouchej, hochu," řekl přívětivým tónem. „Proč jste nám tedy tu stopu ukazovali? Abychom se na ni podívali a zmizeli odtud?"

„Ne, to jsme si nemysleli."

„Tak co jste si mysleli?"

„Mysleli jsme, že po té stopě půjdete, ale chtěli jsme vás předem varovat.“

„Půjdete s námi?“ zeptal se major a Nathan se vyděsil.

„My? Jak bychom vám mohli pomoci?“

„Pomáhat byste nám nemuseli, ale možná by pro vás bylo zajímavé vidět úkryt bohů. Jestli se ovšem bojíte... Tak tady počkejte, dokud se nevrátíme.“ i

^•A ^

Dvacet mužů pod velením majora Chaneye vyrazilo kolem poledne. Kromě zbraní s sebou nesli i vysílačku s prakticky neomezeným dosahem, kterou vymontovali z člunu a vybavili ji vlastním zdrojem energie. V případě nutnosti by se snadno spojili i s oběma velkými křižníky. . Pětatřiceti mužům, kteří zůstali na místě, bylo přikázáno, že v žádném případě nesmějí opustit čluny. Příklad Deea s Crimsonem byl dosud příliš živý.

Malá výprava pochodovala průrvou, ale až do setmění kráčela pořád jen úzkou stezkou, ohraničenou skalními stěnami. Stezka mohla být třeba i stovky kilometrů dlouhá. Naštěstí občas narazili na stopy pásů a alespoň se utvrdili v přesvědčení, že jdou správným směrem.

Když se setmělo, Chaney nechal muže odpočinout. Odpočívali i Čtyři Honové, kteří se nakonec přece jen odvážili jít s výpravou.

Tiff se uvelebil u skály. Ležel těsně vedle Nathana.

„Rád bych věděl,“ poznamenal Tiff po chvíli, „čím se vlastně lišíte od ostatních domorodců.“

Nathan se té otázky lekl. Podíval se stranou.

„Aha, to jsi ty. Na tvoji otázku je snadná odpověď. Nevěříme v bohy tak, jako ostatní.“

„Mhm,“ pokýval Tiff hlavou. „To už jsem slyšel. Jak tedy věříte v bohy? V čem se vaše víra liší?“*

„Považujeme bohy za mocné bytosti, ale ne za všemocné.“*
„V čem je rozdíl?“
„Nedokáží dělat zázraky,“ odpověděl Nathan rychle.
„Co byste označili za zázrak?“
Nathan přemýšlel.
„Kdyby si například bohové přáli vaše zničení, a jen na základě tohoto přání by vás zničili. Kdyby na to nepotřebovali jiné věci.“
„Poslouchej.“ ohradil se Tiff, „to není zrovna příjemný příklad.“
Nathan se zachichotal. „Ale zato je jasný.“
„Jsi si jist, že si bohové přejí náš zánik?“
„Ano, zcela jist.“
„Proč?“
„Protože dosud nikdy nestrpěli, aby se jim někdo díval na prsty.“
„Vy jste se toho nikdy neodvážili?“
„Ne. Příliš jsme se jich báli.“
„Takže ani nevíte, kde bydlí?“
Nathan naznačil, že tohle opravdu nevědí.
„Mezi domorodci se vypráví legenda... Domorodci věří, že bohové žijí pod zemí. Přirozeně že je to nesmysl. Kdyby to opravdu byli bohové, proč by žili tak nepohodlně? Někde v podzemí?“

^ A ^

Noc a následující den se obešly bez důležitých událostí. Pokračovali v pochodu neměnící se úzkou skalní průrvou. Teprve pozdě odpoledne se najednou rozšířila do malého údolí. Stalo se to náhle a nečekaně.

Skalní kotel byl kulatý a měl v průměru asi padesát metrů. Stěny vedly kolmo vzhůru. Bystřina, podél níž sem přišli, prýštila odněkud ze skály a zásobovala celé maličké údolí tak

dobře, že tu vyrostla vskutku bujná vegetace. Zemi pokrýval hustý travnatý koberec, tu a tam rostlo křoví a podél bystřiny dokonce i nízké stromy.

Chaney zaváhal.

Nevěděl, jestli má do údolí poslat své lidi.

„Nevím," hlásil vysílačkou Tiffovi. „Ta věc se mi nějak nelíbí. Jakmile budeme v kotli, postačí jim, aby nás odřízli a jsme v pasti."

Tiff se ohlédl. Pečlivě si prohlížel kotel. Druhý vchod očividně neexistoval.

„V případě ohrožení by nám sem z TITANU mohli poslat nějaké Gazely," řekl.

Chaney se hořce usmál. „Vás asi na Honuru ještě nedonutili nouzově přistát, že?"

„To by pak Rhodan přiletěl s křížníkem," bránil své stanovisko Tiff. „Každopádně si myslím, že bychom byli nedůslední, kdybychom teď udělali čelem vzad."

„To jistě. Ale raději budu nedůsledný než mrtvý."

Nakonec se přece jen rozhodli skalní kotel prohledat. U jediného vstupu ponechali strážu a rozdělili ostatní muže podél stěn dokola. Ti po chvíli hlásili, že v údolí našli jenom jedinou jeskyni, ale tak malou, že by se do ní vešli sotva čtyři muži.

Chaney mohl pomocí dezintegrátoru vyhloubit větší jeskyni, ale nechtěl riskovat, že by si nepřítel všiml velkých emisí energie.

I jeho mužů se zmocňoval zřejmý neklid. Všichni pochopili, že tady v kotli končí stopa, kterou sledovali. Jednostopé pásové vozidlo bylo buď někde v údolí, anebo projelo skalními stěnami.

Stopy každopádně končily tady.

Tiff se pokusil i tuto noc přespát poblíž Nathana, ale ten se před ním schoval. Zřejmě neměl moc chutí odpovídat na další dotěrné otázky.

Spaní ve skafandru je nepohodlná záležitost. Kdo není zvyklý spát na zádech, má problémy s helmou. Tiff se v noci několikrát probudil, prokrel nepohodlné ležení a pak se pokoušel znovu usnout.

Brzy mu ale hlava sjela po nějakém kameni a probudil se .docela. Několik minut ležel bez hnutí, zíral do kulaté výšeče nebe nad hlavou a snažil se najít ztracený spánek.

Víceméně podvědomě si uvědomil, že něco v okolí nesouhlasí. Pomalu a tiše obracel hlavu a rozhlížel se.

Plynuly minuty. Byl už téměř přesvědčen, že se ve svém tušení zmýlil, když spatřil nějaký pohyb. Sice nezřetelný, ale jednoznačný. Asi pět metrů před ním se něco plazilo travou.

Nejdříve se ho zmocnila zvědavost. Chaneyova stráž přece hlídaly údolí dostatečně, než aby se sem mohl proplížit někdo cizí. Pak se ale podíval směrem, kde měl spát Nathan.

Jeho místo bylo prázdné.

Tiff se napřímit a hledal další Hony. Zmizeli jako Nathan.

Otočil se na břicho a plazil se za neznámým stínem. Brzy objevil slehlou travu a to mu úkol ulehčovalo. Zároveň zjistil, že neznámý se neplazil k východu z kotle, ale přímo k jedné ze skalních stěn.

Mířil proto stejným směrem, ale teprve těsně před stěnou ten stín znovu uviděl. Bez dlouhých úvah vyskočil a dvěma skoky se ocitl u stěny. Teprve potom mu došlo, že riskuje. Hned nato ho uchopila neviditelná síla, odmrštila ho a s jeho hlavou provedla cosi, co připomínalo výbuch ručního granátu.

Tiff padl na bok a chvíli ležel téměř v bezvědomí. S nekonečnou námahou se opřel o lokty a zahleděl se proti skalní stěně. Byl dost blízko, aby viděl, že Honové - nebo to, co vlastně pronásledoval - zmizeli.

Pochopil, že jim hrozí nebezpečí, i když nevěděl, jaké. Rychle zapnul vysílačku a vykřikl: „Poplach! Honové utekli!“

Chvilí ve sluchátkách slyšel jenom zvuky probouzejících se mužů, a pak se ozval ležérní, otcovský hlas majora Chaneye:
„Proč se rozčilujete, Tiffe, když život je tak nepopsatelně krásný?“

^ _*^ ^

Útok proti TITANU byl zahájen uprostřed noci. Nezastihl loď nepřipravenou, protože muži z posádky byli od okamžiku přistání ve stavu stálé pohotovosti.

Z údolí, od břehů jezera i z hor najednou přicházely hordy bojových robotů. Jakmile se oceloví obři ocitli na dostřel, okamžitě dali najevo své úmysly prostřednictvím impulzních paprskometů.

Energetický štít TITANU jejich palbu bez potíží absorboval. Zato dezintegrátore v a děla křížníku řádně pročišťovala řady robotů a měnila je v obláčky.

Když byla po několika salvách zneškodněna možná polovina armády robotů, posádky zbraňových centrál přešly k bodové palbě.

Perry Rhodan řídil bitvu z velínu.

Trvala dvě hodiny, a pak už ani jeden z nepřátelských robotů nefungoval.

Na TITANU si lidé lámali hlavu, k čemu byl vlastně tento splašený útok dobrý. Nepřítel přece nemohl být tak špatně informován, aby si myslel, že uspěje s nějakými deseti tisíci roboty proti TITANU.

Oč tedy šlo?

Odpověď na tuto otázku přišla z automatického příjmu. Spojari ohlásili zachycení znepokojující zprávy; „Jednotka Chaney-Tifflor byla napadena neznámým protivníkem. Pozice...“

Následovaly údaje, pomocí nichž bylo možné skalní kotlinu lokalizovat. Zpráva dále oznamovala, že ji podává poručík Tiffior.

Útok proti TITANU tedy sloužil jen k odlákání pozornosti.

O několik minut později přišla další zpráva: „Nedělejte si o nás starosti. Máme se dobře. Život je krásný!”

Ve velínu obřího křižníku zavládla panika, Rhodan jen kroutil hlavou.

„Nevím, jak těm chudákům momentálně pomoci,” vysvětloval. Neřekl už ovšem, že by Jim mohl přijít na pomoc *později*, což měl v úmyslu.

Chvíli nato zachytili útržky Tiffova veselého blekotání -mluvil, jako by vypil dvě láhve whisky. Důstojníci ve velínu vytřeštili oči. Za to mohl argonin! Určitě ano! Co jiného? Rhodanův neprostupný úsměv je však nutil k zamyšlení.

^ A ^

Tiff okamžitě pochopil, co se stalo. Došlo k nehoršímu.

Po jeho vyhlášení poplachu a majorově veselé odpovědi se kotlina proměnila v blázinec. Reflektory osvětlovaly muže, kteří hopsali v trávě jako koníci. Výkřiky překvapených a dosud nenakažených mužů se mísily s jekotem infikovaných. Časem však jásotu přibývalo...
!

Tiff se plazil napříč kotlinou k místu, kde večer objevili malou jeskyni. Zároveň volal: „Kdo je ještě zdrav, sem do jeskyně!”

Pak se do ní vsoukal.

Uvnitř byl jenom Jeden muž.

„Kdo je to?” zeptal se Tiff. „Seržant O'Keefe, pane,” přišla odpověď.

„Jste ozbrojen?”

„Nejen to, mám i vysílačku!”

„Výborně!”

Odvysílali zprávu pro TITAN a potom asi hodinu čekali, jestli se k nim někdo z mužů nepřidá. Nakonec byli nuceni konstatovat, že jenom oni dva zůstali argoninem nezasaženi.

Brzy nato se však k nim blížil temný stín. Byli přesvědčeni, že se jedná o jednoho z nemocných, ale těsně před stěnou se stín napřímil a tiše se zeptal: „Poručík Tiffior?“

„Ano. Halligane, jste to vy?“

„„Ano, pane!“

„Pojďte dovnitř. Kde jste byl tak dlouho?“

„Čekal jsem, až zmizí ty bestie.“

„Vy jste Je viděl?“ zeptal se Tiff překvapeně.

„O ano, docela dobře. Vedle mě seděl jeden z těch bláznů a svítil baterkou jako pomínutý, takže jsem ty zatracené komáry viděl docela zřetelně.“

Halligan zalezl dovnitř.

„Proboha!“ zaskřípal zuby. „Tohle přece nemůže bejt ta přerostlá ropucha O'Keefe?“

„Ted' toho nechtě,“ okřikl je Tiff. „Dost legrácek!“

Dvě hodiny po přepadení se nebe začínalo rozjasňovat. Tiff věděl, že už žádný zdravý nepřijde. Celkem jich sem přišlo dvacet, sedmnáct bylo zasaženo argonitem. Vzal do ruky vysílačku a něco do ní zablekotal. Potom oběma seržantům oznámil: „Ted' se budeme chovat stejně, jako ti blázni venku. Myslím, že nepřítel kotlinu pozorně sleduje. Nesmí zjistit, že jsme zdraví. Ted' se nám nabízí další šance.“

Jakmile se rozbřeslo, opustili jeskyni a vmísili se mezi své muže.

O'Keefe a Halligan hned našli svou roli. Poskakovali jako malé děti a zpívali oplzlé písničky.

Pro Tiffa to bylo těžší, protože měl pořád před očima smutný paradox - nemocní muži jásali nad krásami Života, ale byli přitom zasvěceni smrti... Jeden z nich do něj vrazil: „Proč tak smutně, kamaráde? Copak se ti život nelíbí?“

Byl to Chaney. Tiff se na něj podíval, ale nebyl si jist, zda ho Chaney vůbec poznává.

„Jasně, kámo!“ rozzářil se. „Líbí se mi. Ještě nikdy jsem nebyl šťastnější než ted'!“

„Tak sláva! Pojd', zazpíváme si spolu!"

A hned spustil jakousi vlastní píseň. ∴.

Halligan a O'Keefe mezitím dorazili k protější stěně. Zdržovali se nalevo a napravo od místa, kde Tiff v noci viděl Nathana naposledy.

Tiff najednou spatřil jakýsi podivný malý předmět. Sehnul se, nenápadně jej sebral, postavil se na hlavu, ohnul nohy v kolenou a zarval: „A teď si zazpíváme písničku o Clementine!" To bylo smluvené znamení, že se Jeho druzi mají vrátit.

Sešli se opět v jeskyni, ale chvíli jim to trvalo, protože je pořád někdo zdržoval.

V jeskyni si pak pečlivě prohlédli tu malou věc, kterou Tiff našel. Vypadala jako odlitá z jednoho kusu, takže Tiff musel odstranit krycí víčko pečlivě načasovaným Jemným paprskem dezintegrátoru.

Byl to přístroj neznámého původu, ale Tiff odhadoval, že půjde o kódovací skříňku, která byla schopna odeslat nejméně deset slabých hypersignálů.

Jeden z Honů, kteří je sem přivedli, ji v tom spěchu musel vytrazit.

Jeden z Honů? Odkdy ti vlastnili takové věci?

Ovšem na druhou stranu - pokud si uvědomili, co byli Honové zač, když se s nimi setkali tenkrát poprvé, museli přiznat, že tehdy to byly apatické, líné stíny bez ducha, které neměly na práci nic jiného než hrát si s medvídky.

Co se s takovými bytostmi asi muselo stát, aby byly přinuceny k cílevědomé práci a k úkonům, které prováděl Nathan a jeho druzi?

O'Keefe si odkašlal a přerušil Tiffovy úvahy.

„Pane, něco jsem objevil..."

„Nemysli si, že seš jedinej, kdo tady něco objevil!" vyjel na něj Halligan. „Sem si jistej, pane, že vás bude víc zajímat, co sem objevil já..."

Tiff se zasmál.

„Dobrá, ukažte mi to oba!"

Ukázali mu to. Oba našli stejnou věc.

Nejdříve si ji vzal od O'Keefeho. Věcička byla dlouhá asi pět centimetrů a skládala se z pěti pohybujících se součástí. Čtyři z nich vypadaly jako dva páry křídel, pátou byl bezesporu trup maličké bytosti. Nemělo to žádnou hlavu, místo ní tam bylo dlouhé, pevné žihadlo s patnácti drobnými, třpytícími se krystaly.

Takhle vypadal „komár", kterého Halligan v noci viděl.

Ale nebyl to komár. Byl to miniaturní robot.

Chvilí trvalo, než to Halligan s O'Keefe pochopili.

„Nejpodivnější na tom je," vysvětloval posléze Tiff, „že každý takový komár asi bude samonaváděcí... Zároveň však mu⁻¹ sejí být řízení centrálně, nějakým počítačem- Vůbec začínám mít dojem, že místo na organického nepřítele někde narazíme na rafinovaný systém počítačů a počítačově řízených robotů, pokud najdeme vůbec něco."

„A co ti Honové?" namítl Halligan.

Tiff zavrtěl hlavou.

„Podle mě byli jenom najatí."

Halligan mlčel. I O'Keefe setrval v zamyšlení. Tiff nechal uplynout chvíli času a potom řekl: „Tuto noc se pokusíme jít za Hony."

Oba seržanti zvedli hlavy.

„Vy snad víte, kam?"

„Posledního z nich jsem viděl u támhleté stěny. Jsem si jist, že tam existuje vchod."

O'Keefe se díval z jeskyně. „Ale já tam nic nevidím," zamumlal.

„Není divu," usmál se Tiff. „Byli by hloupí, kdyby tu díru nechali otevřenou."

„Myslíte, že tam je zamaskovaná brána?" zeptal se Halligan.

„Ano."

„Čím ji chcete otevřít?"

Tiff poklepal na kódovací skříňku.

„Tímhle tím," odpověděl. „Jeden z deseti signálů ji otevře, řekl bych." Pak se na O'Keefeho s Halliganem vážně zahleděl. „Musí to tak být," dodal.

^ x ^

Den uplynul, aniž by nemocní muži přestali aspoň na chvíli jásat. Najednou neznali únavu, hlad ani žízeň. Infikované tělo z nich vysávalo veškerou energii. Tiff a oba seržanti už zato byli neustálým číháním značně vyčerpáni. Nepřítel se mohl objevit každou chvíli.

Tiff několikrát sáhl po vysílačce, aby na TITAN vyslal alespoň pípnutí, ale neudělal to. Nepřítel by je mohl zaměřit a vysílání mohlo natropit víc škody než užitku... Ovšem když o tom Tiff uvažoval, říkal si, že kdyby to bylo nějaké *veselé* vysílání, a pokud by bylo jenom jedno, pak by nepřítel nemusel nic vytušit. Některý z nemocných si prostě hrál...

Když se setmělo, všichni tři se opět vmísili mezi nemocné. Nenápadně se blížili k protější skalní stěně. Zatímco se seržanti snažili vydrápat nahoru po skále a pořád přitom klouzali dolů, Tiff se pokoušel z kódovací skříňky vyslat všechny naprogramované signály.

Pokaždé, když odeslal nový signál, chvíli počkal a pozorně naslouchal. Neměl tušení, jaké reakce mohou ty signály vyvolat. Navíc bylo možné, že se na ně odněkud znovu vrhne roj mechanických vos.

To se ale nestalo. Celý manévr proběhl podstatně klidněji, než Tiff čekal. Když odvysílal čtvrtý signál, najednou část skály ustoupila stranou a uvolnila prostor tři metry široký a dva metry vysoký.

Halligan a O'Keefe spadli dolů. Potáceli se jako opilí a blížili se k temné díře. Tiff je následoval dovnitř.

Udělal v Černé chodbě jen několik kroků a otočil se. Čekal, zda se vstup za nimi zavře, nebo zda bude zapotřebí dalšího signálu.

•
Zavřel se sám. Netrvalo to déle než třicet vteřin, a nikdo z mužů, zasažených argoninem, si jejich zmizení nevšiml.

Ostrá záře kapesní svítilny pročísla plastické obložení chodby. Byla stejně široká jako vchod a mírně klesala dolů do nedohledna.

„Kupředu!“ rozkázal Tiff. „A mějte zbraně připravené! Musíme počítat s tím, že otevření vstupu někde někoho upozornilo. Možná nás už někdo čeká, nebo nám dokonce jde naproti.“

Ale chodba byla tichá a temná. Ječení nemocných už slyšeli jen slabě ve vysílačkách.

Seržant O'Keefe šel první. Halligan a Tiff maširovali bok po boku.

Po chvíli se jim však začala půda pod nohama pohybovat. O'Keefe ztratil rovnováhu a upadl. Svítilna mu vyklouzla z ruky a zhasla. Tiff slyšel v helmě svištění vzduchu.

„O'Keefe, rozsviňte znovu!“

:
O'Keefe procedil něco mezi zuby, ale za chvíli se kužel světla znovu rozzářil.

-
Okolí se zdánlivě vůbec nezměnilo. Plastické obložení stěn, stropu a podlahy vypadalo pořád stejně - bylo hladké a bez jakýchkoliv spár. Tiff sáhl do kapsy a vyndal prázdnou kapsli. Hodil ji proti stěně.

Výsledek byl překvapující. Kapsle se mocně odrazila a vracela se po stejné dráze, jakou ji Tiff vyslal. Minula Halliganovu helmu, odrazila se od druhé stěny a vmžiku zmizela z dosahu svítilny.

Tiff poklekl a pravou rukou opatrně ohmatával podlahu. Avšak kam sáhl, podlaha byla bez podobných vlastností jako stěny. Teprve když se špičkou ukazováčku dotkl stěny, odrazilo mu to celou ruku.

„Běžící pás," zamumlal. „Pohybuje se rychlostí sto kilometrů v hodině. Podlaha je v celé šířce jedním jediným pásem."

Seržanti mlčeli a čekali na rozkazy. Tiff přemýšlel. Netušil, zda se pás rozjel samovolně, nebo zda je někdo nahání. Každopádně neměl v úmyslu vběhnout nějakému uvítacímu výboru do náruče stokilometrovou rychlostí.

„Halligane, běžte napřed a držte v ruce dezintegrátor. Až vám dám znamení, odříznete podlahu metr před sebou od stěny ke stěně. Řekl bych, že nás to zastaví. Zatím to je však docela pohodlná jízda."

Halligan se postavil půl kroku před O'Keefeho a zamířil zbraní na zem.

Tiff se díval na hodinky. Asi čtvrt hodiny se pohybovali značnou rychlostí, ale pak O'Keefe upozornil druhy, že vpředu něco vidí. Téměř ve stejné chvíli pás přibrzdil.

„Připravte se, Halligane!" řekl Tiff.

Zatím nebylo důvodu k obavám. Pohyblivý pás ústil do kulaté místnosti o výšce dvou a průměru asi třiceti metrů. Pás končil u kulaté plošiny uprostřed sálu. Dovezl trojici mužů přímo na ni. Najednou na ní stáli, ani nevěděli jak.

Ani tam neměli čas na dlouhé úvahy. Plošina se začala pomalu otáčet. Naložila O'Keefeho na jeden pohyblivý pás a Halligana na další, asi v úhlu čtyřiceti stupňů od sebe. Když přišla řada na Tiffa, zvolal: „Seskočit!"

Halligan i O'Keefe ukročili stranou a ocitli se na pevné, klidné podlaze haly. Jejich pásy ještě o kousek popojely a pak se zastavily.

I Tiff seskočil z plošiny.

CTKeefe namířil svítilnu proti stropu. Světlo se odráželo a dostatečně osvětlovalo celou místnost.

Halligan a Tiff přeskočili několik dopravních pásů, aby se dostali k O'Keefemu. Halligan si pak s úlevou zavěsil dezintegrátor přes rameno. Už tu nebyl žádný pás, který by musel přestřelit.

„Tohle je nějaká rozdělovna. Jen by mě zajímalo, podle jakého klíče určují, kdo se má dostat na jaký pás!"

Přitom si transportní pásy prohlížel. Bylo jich osmnáct, všechny vedly z kulaté plošinky ke stěnám jako paprsky z dětského slunce.

Tiff se rozhodl pro náhodu.

„Stoupneme si na tenhle!" ukázal před sebe. Halligan a O'Keefe nastoupili, Tiff počkal. Stalo se, co čekal - dovezlo je to ke stěně a ta sama od sebe ustoupila. Najednou začal pás pod jejich nohama prudce klesat.

„Pomoc!" zvolal Halligan, jehož se zmocnila panika. „Zřítíme se!"

Tiff si klekl a pokoušel se někde zachytit. Pak najednou přešel pás do vertikály, z pádu, kterého se Halligan bál, se stalo měkké klouzání.

Antigrav!

Tiff po chvíli řekl O'Keefemu, aby zhasl.

Když si oči zvykly na tmou, spatřili dole světlo. Nebyl to jasně ohraničený bod, spíše světelná mlha.

Trvalo dvě hodiny, než se snesli dolů. Mezitím podle Tiffova odhadu urazili osm až deset kilometrů.

Když měkce dopadli na zem, ocitli se před půlkruhovou branou, vysokou tři metry. Sotva jí prošli, stáli v mohutném skalním dómu, v jehož kupoli byl umístěn zdroj světla. Dóm měl v průměru asi třicet kilometrů. Jeho podlaha byla porostlá travou, rozdělenou nízkými plůtky ve čtvercové parcely dvacet na dvacet metrů. Mezi parcelami vedly úzké chodníky.

Za drátěnými ploty řádili medvídkové. Na každé parcele jich bylo třicet. V trávě se povalovaly větve a kamení, aby si mohli stavět hnízda. V tomto umělém podzemním světě se očividně cítili docela dobře.

Nakonec tam objevili něco velmi zvláštního - po cestičkách mezi parcelami se důležitě procházeli vysocí Honové v barevném oblečení.

Chvíli trvalo, než se trojice pozemšťanů probrala z překvapení. Halligan byl první, kdo promluvil.

„Ten dvojitý impulz!“ zaúpěl. „My hlupáci!“

Tiff se ohlédl.

:

„O co jde?“

„Krátkce předtím, než nás sestřelili,“ vysvětloval seržant, „jsme na oscilografech radarů zachytili dvojité impulzy. Vypadalo to jako porucha přístroje, nebo jako kdyby Honur měl dvojitý povrch. Tady ho máme!“

Tiff zamyšleně mlčel. Vzpomínal na rozhovor s Nathanem, který mu vyprávěl, že existuje stará legenda o tom, že bohové žijí pod zemí... Proč mu to vůbec říkal? Byl si tak jist. Že má vyhráno?

O'Keefe Tiffa vytrhl z úvah.

„Měli bychom jednoho z těch Honů chytit za límec a vymáčkout z něj, co se dá. Třeba by něco věděl. Jak se sem dolů vlastně dostali?“

Jeden z vysokých Honů se mezitím dostal na deset metrů od brány, ve které stáli. Už dávno je viděl, ale nezajímal se o ně déle než vteřinu.

Tiff si vzpomínal. Tohle byl pravý způsob, jakým se k nim Honové chovali původně. Tihle tady vypadali skutečněji než Nathan a jeho průvodci.

„Jdeme!“ rozkázal Tiff.

Hono mezitím dorazil na konec parcely, otočil se a vracel se stejnou cestou zpátky. Pozemšťané ho za chvíli dostihli.

„Okamžik, prosím!“ oslovil ho Tiff.

Hono se zastavil a obrátil se. Znuděně si trojici změřil.

„Co tady děláš?“ zeptal se Tiff.

„Hlídám medvídky, aby se jim nic nestalo.“ ,

„To jsou tví medvídci?“

„Ne, Ti patří bohům.“

„A co s nimi bohové dělají?“

Tato otázka Hona poněkud zaskočila.

„Jak se můžeš tak ptát? Bohové se ti snad mají svěřovat?"

„Ne, jistě že ne. Kde bohy najdu?"

Hono se zatvářil nevědoucně. „Kdo jsem, aby mi bohové sdělovali, kde sídlí?"

„Už ^si někdy nějakého boha viděl?"

„Ano, dva. Byli velmi milí."

„Kdy to bylo?"

„Nevím."

Tiff přemýšlel, jaké otázky by mu ještě položil. Pak se nad pištěním medvídků rozlehl nový zvuk. Vysoký, jednotvárný tón, provázený hrozivým šumem. Halligan se otočil na podpatku a hlas mu překvapením přeskočil, když oznámil:

„Támhle! Támhle jsou!"

Tiffem to trhlo. Nahoře v klenbě brány, kterou přišli, visel hrozen snad pěti tisíc umělých vos, chovajících se jako skutečné. Zřejmě čekaly na rozkaz z počítače.

„Pozor!" sykl Tiff. „Buďte připraveni ke střelbě! Našli nás!"

Sotva to dořekl, roj se začal rozčleňovat. Mechanické vosy vystřelily do všech stran jako projektily.

Tiff upozornil Halligana, aby nastavil dezintegrátor na vějířovitou palbu, a sám udělal totéž. Postavili se těsně vedle sebe, namířili a stiskli spouště. Každá kovová vos, která se; dostala do paprsků jejich zbraní, se vmžiku proměnila v obláček uvolněné energie.

^^ ^>

Perry Rhodan si přiznal, že málokdy prožil tak nepříjemné chvíle jako teď. I nadále si byl jist, že se Tiffiorovi podařilo uniknout nebezpečné euforii, ale chyběly mu zprávy.

Tiffior se nehlásil.

A Rhodanovi to dělalo starost.

Pomalu začínal kalkulovat s možností, že se Tiff dostal do rukou nepřítele. Za takových okolností by TITAN musel za-

kročit, ale neměl sebemenší tušení kde a proti komu. Svraštil čelo. Napadlo ho stejné řešení, jaké by napadlo nelidské Skokany - nemůželi najít základnu nepřítele, zničit celou planetu...

Jenže pokud by chtěl Zemi uchránit velkého nebezpečí, musel by to nakonec udělat také.

Zatím však ještě váhal v naději, že se inu Tiff přece jen znovu ozve.

^ A ^

Po několika minutách boje proti úpornému nepříteli přikázal Tiff svým mužům, aby ustoupili k nejbližší stěně. „Potřebujeme mít krytá záda! O'Keefe, střílejte jenom proti podlaze!”

O'Keefe sice smysl rozkazu nechápal, ale udělal, co mu bylo přikázáno. Sklonil hlavě zbraně a začal propalovat podlahu, odkud pak stoupala oblaka páry a znemožňovala mechanickým vosám navigaci.

„Utíkejte!” zvolal Tiff. „Támhle k té stěně!”

Halligan vyrazil první, Tiff ho následoval a O'Keefe kryl ustup.

Vosy byly bezradné. Počítač zřejmě dosud nepochopil, co se stala.

Když se Tiff dotkl chladné skály zády, uklidnil se. Začínal věřit, že útok přežijí ve zdraví. Zvlášť když další nápor maličkých protivníků znamenal fiasko. Dezorientované vosy se zabodávaly pět metrů před trojicí do země.

Následující roj narážel do stěn domu. Tiff ucítil jemný úder do nohy, ale zatím mu ještě svět nepřipadal růžovější. Dopadlo to dobře. Jeho druzi ještě stále zarputile stříleli, i když Tiff věděl. Že bude jen otázkou vteřin, nezjedná, dvě nebo tři vosy najdou svůj cíl.

Mezi dalšími dvěma útoky ustoupil O'Keefe trochu stranou, Tiff na něj bezděčně pohlédl.

Později nikdo nevěděl, co se to vlastně stalo. O'Keefe se buď dotkl skrytého spínače, nebo se dveře za ním samočinně otevřely. Každopádně v jeho zádech náhle zíval otvor, jehož si O'Keefe sám ani nevšiml.

Tiff na něj křikl. O'Keefe se otočil, spatřil otvor a zajásal. Tiff strčil do Halligana: „Zmizte!“

Několik skoků - a byli u vchodu. O'Keefe v něm zmizel jako první, Halligan za ním, a pak následoval Tiff. Za tím se vstup zase uzavřel a starosti s vosami na chvíli přestaly existovat.

Stáli na začátku dlouhé osvětlené skalní chodby.

Tiff váhal. Nebylo načase informovat Rhodana? Znali už tajemství podzemí této planety natolik dobře, aby mohli riskovat vysílání?

Odpověď zněla ne. Tiff kromě toho kalkuloval s možností, že počítač teď možná ztratil jejich stopu. Takovou výhodu nemohl nevyužít.

„Jdeme!“ rozhodl.

A vpochodoval za svými muži do útrob chodby.

Její délku odhadoval na dva a půl kilometru. Vyústila v nízkém, prázdném sále. Nebylo tam nic, podle čeho by se dalo soudit na jeho účel.

Celkem urazili po vodorovných a svislých cestách podzemím kolem Čtyřiceti kilometrů. Viděli skalní dóm. Dost na to, aby jim bylo jasné, že protivník si na Honuru zřídil nejen podzemní základnu, ale celý umělý svět.

Tiffova úcta k technickým vymoženostem neznámého nepřítele během posledních hodin stoupla. Rovnou se pustili do prohledávání stěn této místnosti. Hledali další tajné dveře. Nejdříve jim bylo jedno, kde by nějaké našli, ale pak se ozval Halligan: „Tady! Za tou zdí něco slyším!“

Tiff se k němu rozběhl. Musel se soustředit, aby slyšel to, o čem Halligan mluvil. Vnější mikrofony reagovaly sice slabě, ale přece. Šlo o monotónní bzučení v různých tónech.

Někde za stěnou pracoval silný agregát. Možná vzduchotechnika základny, možná přípravná energie, nebo dokonce samotný řídicí počítač?

„Tady bychom měli najít nějaký vstup!“ oznamoval napjatě Tiff.
„Určitě tu nějaký bude!“

Neznělo to logicky, ale kupodivu tomu tak bylo. Několikrát prošli těsně u zdi, a pak to byl znovu O'Keefe, který zavadil o správné místo. Kus stěny ujel stranou a uvolnil vchod do další úzké chodby.

Bzučení zesílilo. O'Keefe zaváhal a němě ukázal dovnitř. Tiff přikývl,
„Jen do toho!“

Vpochodovali dovnitř a tajné dveře se za nimi zavřely jako všechny předchozí.

Tiff se protlačil dopředu. Nedaleko nich se svítilo. Najednou mu bylo jasné, že brzy vyřeší část podzemní hádanky. Jen co se podívá do následující místnosti.

Později si už příliš jasně nevzpomínal, co se pak vlastně stalo, a oba seržanti měli výpadky paměti. Tiff ještě viděl, jak se stěny chodby rozevírají a uvolňují pohled na prostor úctyhodných rozměrů. Viděl, že je zaplněn množstvím neznámých přístrojů, z nichž nejnápadnější byla jakási zrcadla, vyzařující nesnesitelný jas.

Potom pocítil něco jako vražedný úder, který ho zcela zbavil vědomí.

^ A ^

Perry Rhodan věděl, že každá vteřina dalšího čekání je nebezpečná.

Uvedl TITAN do nejvyšší bojové pohotovosti a v krátkosti informoval důstojníky o všem, co je potřeba udělat.

„Přirozeně že se pokusíme lokalizovat základnu nepřitele a ušetřit zbytek planety. Naše šance však jsou malé. Chci, abyste

věděli. Že v případě nutnosti budeme muset Honur zcela zničit. Byli jsme postaveni před volbu - buď Země, nebo Honur. Myslím, že se všichni rozhodnete správně."

TITAN měl kolem osmi set použitelných mužů posádky,

Na palubě křižníku GANYMED, který stále Čekal na oběžné dráze kolem planety, byl rovněž vyhlášen poplach. Plukovník Freyt, který mu velel, byl upozorněn, že každým okamžikem bude možná nutné přistání jeho lodi.

Přípravy k úderu proti nepříteli byly provedeny ve spěchu. Všechno proběhlo tak rychle, že se TITAN už málem vydal na cestu, když spojaři zachytili podivnou změt' nesmyslných znamení a hlásek.

Rhodan byl okamžitě informován a zastavit přípravy.

A měl pravdu. Neartikulované radiové koktání se zformovalo do slov. Rhodan neznal hlas, který mluvil - Tiffior to nebyl - ale mluvil anglicky, a to odstranilo veškeré pochybnosti.

„... skalní kotlina... vstup v severní stěně... podzemní zařízení... pozor na umělé vosy... pět centimetrů dlouhé... píchají argonin... připravte síť, malá oka..."

Pak vysílání utichlo a ozýval se jenom obvyklý mezihvězdný šum.

••

Rhodan na nic nečekal a vydal rozkaz, jaký ještě v životě nevyslovil; „Připravte síť!" •

^ •*_ ^

Tiff se probral díky monotónnímu zvuku hlasu, který k němu promlouval-

Promlouval?

V pološeru navracejícího se vědomí se pokoušel rozpoznat řeč, ale nepoznával ji. Přesto však rozuměl slovům.

Otevřel oči a rozhlížel se. Pokusil se pohnout hlavou, rukou nebo nohou, ale nedařilo se mu to.

Byl zajat. Zajat něčím, co mu paralyzovalo mozek.

Presto tomu hlasu rozuměl: „... myslíte si, že můžete vzdorovat bohům. Netušíte, jak malými Červy proti nim jste. Sledovali vaši cestu a zajali vás, jakmile to považovali za správné.”

Hlas se odmlčel.

Čím jasněji se Tiffovi vracel zdravý rozum, tím více byl přesvědčen, že ve skutečnosti neslyšel žádný hlas, že jeho mozek zachytil telepatické signály.

Přemýšlel. Rána, kterou ucítil při příchodu do zrcadlového sálu... Co to bylo? Nějaký paralyzátor?

U protivníka, který používal argonin, by se něco takového dalo čekat. „Proto tedy to ochromení, uvědomil si Tiff. A dokážu pohybovat jenom očními víčky.

Prohlédl si místnost, ve které se nacházel - aspoň tu část, kterou obhlédl. Viděl sice málo, ale přece jen mohl konstatovat, že leží v nízké komoře. Nevěděl, jak je rozlehlá. Přímě nad ním - a to ho vylekalo - visela tři zrcadla a svítila mu do tváře.

, Chvilí trvalo, než pochopil, co to znamená. Zřejmě šlo o nějaké mentální ovlivňování... rozbít ta zrcadla nahore a budu volný, pomyslel si.

Ale nemohl ani pohnout hlavou, natož vstát a uskutečnit svůj záměr.

Tři zrcadla, pomyslel si Tiff, to přece znamená... , To znamená, že Halligan a O'Keefe budou někde nablízku.

Vtom se mu ve sluchátkách ozvalo pomalé, nezřetelné:

„Pa.-ne...?”

Tiff chtěl odpovédět, ale jazyk měl zdřevěnělý, stejně jako ostatní svaly. Zůstal proto němý.

„Pa.-ne?” zeptal se jeho druh znovu, a když nic neslyšel, pokračoval: „Ppane.-vím, jaksse cí,..títe. Jsem na tom... trochu...chu lip. V poslední... chvíli jsem na ty zatracené zrcadla... vystřelil... Můžu se... hejbat.”

Výborně, O'Keefe, liboval si Tiff. Když se může hýbat, proč nevstane a všechna zrcadla nerozbije?

O'Keefe mluvil stále lépe: „Ti mizerové bohové... nás tady zavřeli. Zbraně, vysílačka... všechno tu máme. Myslejí si... že jsme všichni... chromí. Vidím... vaši tvář. Mám rozstřílet... zrcadla nad vámi? Mrkněte dvakrát!"

Tiff okamžitě a s radostí poslechl.

„...fajn," odpověděl O'Keefe. „Rozuměl jsem...,"

Tiff zaslechl řadu zvuků, které naznačovaly. Že se někde poblíž něco hýbe.

„Ufff... už to bude, pane... moment../"

Tiff musel zavřít oči, protože vyšlehl oslnivý záblesk a zakousl se do zrcadel nad ním. Tavila se, kov po nich stékal a skapával dolů na podlahu. Naštěstí byla nakloněná, takže žhavá masa dopadala mimo Tiffa.

Jeho kombinéza se přepnula na tepelné vyrovnání, ale zjišťoval, že se stejně ještě nemůže pohnout.

O'Keefe věděl, oč jde: „Nemyslete si, že to... bude hned dobrý... Chvilku to potrvá..." Sám od sebe přišel na to, že musí zavolat na TITAN. Odplazil se a spojil se s Rhodanem. Tiff byl rád, když se posléze dozvěděl, že Rhodana ještě včas zastavil.

Trvalo půl hodiny, než sevření paralyzátorů povolilo a než Tiff mohl promluvit. Řekl jen: „Fajn."

Pak zvolna vstával. Každíčký pohyb ho bolel. Kdyby jeho hlasivky byly v pořádku, možná by křičel bolestí. Odpotácel se kolem Halliganova bezvládného těla ke zbraním. Bohové jim je odebrali a položili je kousek stranou, patrně v domněni,

že už je nebudou moci použít. Vzal do ruky dezintegrátor. Napětí bylo tak silné, že se pak musel posadit. Divil se, že se bohové neozývají. Přece si museli všimnout. Že mají rozbitá zrcadla. Proč nic neudělali, aby své zajatce znovu ochromili?

Částí odpovědi byla jistota, že paralyzace neustoupí rychle,

Druhou částí odpovědi, kterou Tiff nemohl znát, byl fakt, že si bohové právě museli lámat hlavu s vetřelcem, který jim dělal mnohem větší starosti než trojice zajatců, protože postupoval cílevědomě, rychle a s optimální výzbrojí;

Perry Rhodan a pět set jeho mužů.

^ _*_ ^

Pomocí mnohaúčelových strojů se do skalní kotliny probili za dvě hodiny. Naložení infikovaných a jejich transport na palubu TITANU trvaly další půlhodinku.

Najít ukrytý vstup do podzemí trvalo jen deset minut. Rhodan dal celou severní stěnu zničit dezintegrátory a tak se dostali ke vchodu do štoly.

Ve stejné chvíli zaútočily vosy. Skončily však v připravených sítích.

Pak už pěti stovkám Rhodanových mužů nestálo v cestě do podzemí nic.

^ A ^

Halligan by se asi nepostavil na nohy tak rychle, kdyby ho O'Keefeho posměch nevyprovokoval: „Ty jeden chromej medvěde! Chceš se tady válet celej tejden, nebo co?”

Halligan pak vstal tak rychle, že to bylo až nečekané, a s rukama zaťatýma v pěsti se potácel proti O'Keefemu. Než ale dorazil k cíli, síly ho opustily a těsně před O'Keefem klesl na kolena.

„Vidíš!” smál se O'Keefe. „Tak se mi to líbí!” Tiff se musel smát, takže si v té chvíli nevšiml, že se stěna za ním rozestoupila a obnažila vstup do další chodby. Ozvalo se kovové zaskřípání, O'Keefe vykřikl a všichni tři muži se ohlédlí.

Tiff uskočil dozadu a O'Keefe do strany, aby nešlápl na Halligana.

Oba muži zaklekli a okamžitě stříleli proti bojovému robotu, který už zvedal paži, aby proti nim vypálil. Nemohli ho minout. Hned první paprsek termozáříče ho zachytil a roztrhl na dva kusy.

O'Keefe skočil jako zkušený bojovník vedle dveří a zaujal tam pozici. Halligan jeho příklad následoval, popadl zbraň a odplížil se k opačné stěně vedle vstupu.

O'Keefe se na něj zašklebil a řekl: „Hele, já jsem to tak nemyslel. Běž si ještě na chvilku lehnout. Však Já to tady zvládnú sám.“

„Aby ses nedivil,“ zabručel Halligan a jeho slova zněla, jako by měl v ústech knedlíky.

O'Keefe pokrčil rameny a vystrčil hlavu, aby se podíval, co je za dveřmi.

„Chodba,“ hlásil. „Deset metrů doleva i doprava. Ale už Žádní roboti.“

„Kde se tady ten robot vzal?“ zeptal se Tiff.

O'Keefe pozoroval zbytky bojového stroje.

„Řekl bych, že přišel zprava.“

„No fajn,“ povzdechl si Tiff, „pojd'me doprava. Bohové si přestali hrát s vosami a používají bojové roboty.“ :

Až na Halligana už byli docela v pořádku - malá skupinka, pochodující neznámou chodbou.

Stěnu chodby uzavírala obvyklá překážka. O'Keefe kolem ní prošel a za okamžik se otevřely ukryté dveře. To, co za nimi spatřil, srazilo O'Keefeho na kolena.

Tiff uhnul, jak nejrychleji dokázal, a Halligan jednoduše padl proti stěně.

„Udělejte to dezintegrátorem!“ zvolal O'Keefe.

Prostor, který se před nimi otevřel, byl nepřehledně hluboký. Tlumené světlo dopadalo na nehybné kovové postavy.

Roboti! Stovky robotů!

Tiff se bez dlouhého váhání rozhodl. Roboti nebyli aktivováni. Bohové dosud nezaregistrovali, že trojice zajatců dorazila až sem. Roboti zatím nedostali rozkazy.

Halligan pozvedl zbraň.

„Vějířovitá palba!" zvolal Tiff a bojová nálada smyla zbytky ochromení, které v nich zanechal šok.

S O'Keefem uprostřed vpochodovali Halligan a Tiff do obrovitého prostoru. Roboti se ani nehnuli. Dali se ničít, aniž by hnuli prstem.

Tiff jejich počet odhadoval na pět set. Čas, který potřebovali k jejich zneškodnění, jim připadal jako věčnost, ale ve skutečnosti to bylo jenom patnáct minut.

„Zaplaťbůh," ulevil si O'Keefe nakonec. „Bál jsem se, že se na nás každou chvíli vrhnou."

Tiffova bojová nálada neznala oddechu. Kráčel kolem zadní stěny, našel další dveře, kterými pronikl, a když vstoupil do místnosti za nimi, zajásal: „Jsme před cílem, hoši! Tohle je kontrolní centrála!"

Ano, byl to velín, naplněný všemožnými přístroji a monitory.

Nikde však nebylo vidět žádného boha.

Tiff pronikal dál.

Otevřel další dveře a vesel na chodbu, následován svými dvěma druhy.

Chodba se rozšiřovala, přerůstala ve velikou halu s malou, válcovitou kosmickou lodí uprostřed. Tiff spatřil tři dvounohé postavy v barevných uniformách, utíkající k lodi.

„Bohové!" zajásal O'Keefe. „Bohové prchají!"

Poklekl a připravil si termopaprskomet.

„Chceme je dostat živé!" upozorňoval ho Tiff.

O'Keefe přikývl. Pak vystřelil.

Nemířil na postavy, snažil se jim jenom omezit prostor a zastavit je. Nakonec se rozhodl pro nejvhodnější možnost a

zamířil na podlahu. Termozbraň ji přivedla do varu a nakonec byly všechny tři postavy obklopeny prstencem žhavé, bublající lávy, z níž stoupaly páry. '.' ,

Bohové se zastavili, zapotáceli se a padli k zemi jako zralé hrušky.

Tiff se jim rozběhl na pomoc, ale náhlé zadunění agregátů lodi ho zastavilo.

Raketa se zvedla, chvíli zůstala viset ve vzduchu, pak se odpíchla a prolétla otvorem ve stropu, připomínajícím otevírající se kopuli hvězdárny.

Po cizí lodi zůstal jen zvířený prach.

„Chudáci...“ hlesl O'Keefe a Tiff věděl, že má na mysli tři bezvládné postavy na zemi. „Jsou teď radioaktivní jako kus olova, kterej byl dva roky v reaktoru.“

Rychle vyrazili k bezvědomým, kteří se dostali pod přímé emise agregátů lodi. Leželi tam, jako by spali. O'Keefe a Halligan je otočili na záda.

Byli to ti tři muži, kteří doprovázeli Nathana...

Pak se u vstupu do haly něco pohnulo.

„Co je...?“

„Klid,“ oznamoval Halligan. „To je šéf!“

Do haly vběhlo prvních padesát mužů z TITANU, v čele s Rhodanem.

^ A ^

Na pečlivé prozkoumání podzemní základny potřebovali jen deset dní. Zjistili, že na Honuru už žádní bohové nejsou.

GANYMED zaregistroval kosmický člun, který vzlétl z podzemí, a poté, kdy jej třikrát požádal o kontakt a žádný nepřišel, jej zneškodnil. Jediný muž posádky člunu přitom zahynul.

Nathan, jak se dalo čekat.

Podzemní základna podle všeho sloužila jako výrobní argoninu. Ve třech mohutných podzemních dómeh byli chováni medvídci. Tráva, kterou se Živili, byla nasycena jedem, jenž pak medvídci rozptylovali.

Základnu řídili jen čtyři technici, ale ti byli mrtvi, takže se o jejich skutečné úloze dalo jen spekulovat.

Například Rhodanova teorie zněla takto: „Báli se nás. Proto se nás snažili zneškodnit. Proto evakuovali domorodce. Protože z nás měli strach.

Mimochodem, našli jsme to pásové vozidlo. Je asi šest metrů dlouhé a uveze takových dvacet domorodců. Kdybychom se podívali do jiných vesnic, jistě bychom tam našli podobné stopy, i když by asi nebyly tolik zřetelné.

Takže dále Když dostali Chaneye a jeho muže, rychle se vypařili. Může to znamenat, že argonin působí i na ně, a že se potřebovali ukryt před vosami. Z toho plyne, že protijed tady na planetě zřejmě nebude.

Dalším faktem je, že nepřítel Tiffovu trojici podcenil. Bohové nás tedy nepovažují za příliš silné. Když pak Tiff a jeho přátelé zničili zdejší armádu robotů, technici ztratili nervy a dali se na útěk.

To je všechno."

Jeho posluchači mlčeli.

Pak promluvil Tiff: „Šéfe, a co si myslíte o tom, že na Honuru žijí dva druhy obyvatel? Ti, kteří se chovali apaticky, a pak ti čtyři - aktivní a rychlí?"

Rhodan káravě zavrtěl hlavou.

„Tiffe, na to jste přece mohl přijít sám! Jakou barvu pleti mají domorodci?"

„Rudohnědou..."¹

„A ta čtveřice techniků?"

„Bílou..."

„Všichni čtyři?"

„Ano, pane. Všichni čtyři!"

Rhodan přikývl.

„Nad tím jste se měl zamyslet, ne? Všude najdete jednoho albína, ale hned čtyři najednou? To vypadá podezřele- Bohové nejsou Honové, nenarodili se na této planetě, ale patří někam jinam. Když Crest na GANYMEDU prohlížel tělo sestřeleného Nathana, vzpomněl si na jisté věci. Připomněl si, že existuje jistý druh Skokanů, jakási vedlejší vývojová větev. Říkají si Arasové. Prakticky už nejsou se Skokany ve spojení a tvoří svou vlastní kulturu.

Vyznačují se hlavně velkými znalostmi medicíny. V Galaxii neexistuje nemoc, kterou by neznali. Pětadevadesát procent léčiv, používaných v Mléčné dráze, je dodáváno právě Arasy. Existuje však také řada nemocí, které Arasové vyvolávají, a které umějí léčit jenom oni!

A ještě něco: Vyrábějí devadesát devět procent všech galaktických drog!

Takže ti čtyři byli Arasové, nikoliv Honové, Tiffe!"

Otočil se a zahleděl se ke stropu, jako by o něčem musel přemýšlet. Pak pokračoval.

¹ „Asi byste rádi věděli, jaký krok ještě budeme muset udělat. Povím vám to."

Obrátil se k nim. „Musíme se dozvědět všechno o Arasech. Buď je navštívíme, nebo na ně zaútočíme, abychom jim dali najevo, že nás mají nechat na pokoji. Musíme splnit těžký úkol a nemůžeme si nechat v zádech takového protivníka.

Abychom získali informace, které potřebujeme, musíme se obrátit na centrální počítač Arkonu. Což ovšem neznamená, že nebudeme nadále obezřetní a pozorní!"

^ A ^

Devatenáct nemocných z akce na Honům bylo umístěno mezi ostatních sedm set. Základna na Honuru byla zneškodněna takovým způsobem, aby už nikdy v budoucnu nemohla produkovat argonin. Čtyři mrtví Arasové byli pohřbeni na břehu jezera. Lidé se chystali opustit Honur, aby se vydali na další etapu své předlouhé cesty Galaxií...